

Arrest

nr. 238 937 van 24 juli 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 27 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat F. GELEYN, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

Gezien het schriftelijk verslag van de verwerende partij van 25 juni 2020.

Gezien de replieknota van 10 juli 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker dient op 18 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker wordt op 2 mei 2019, 10 juli 2019 en 16 september 2019 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 24 oktober 2019 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde dat u op 29 november 1991 geboren bent in hay al Sheikh te Gaza. U bent een moslim van Palestijnse origine. U woonde uw hele leven in uw ouderlijke woonst in de wijk al Sheikh. Na het behalen van uw diploma van het middelbaar onderwijs studeerde u informatica aan de open universiteit van al-Quds. U behaalde uw diploma in 2014. Tijdens uw studies werkte u onder meer in een Thais restaurant en in een kledingwinkel. Als afstudeerproject werkte u als techniker voor de firma Pyalara. Van de zomer 2017 tot begin 2018 werkte u voor de Palestijnse telefoonmaatschappij al Wataniya. Daarnaast baatte u van 2015 tot 10 mei 2018 een computerwinkel/internetcafé uit onder uw ouderlijke woonst in Sheikh Radwan.

Wat betreft uw politieke activiteiten in de Gazastrook verklaarde u dat u vanaf 2008 in de jeugdbeweging van Fatah zat en dat u sinds 2016 lid bent van Fatah. U hielp uw vader, de secretaris-generaal van Fatah in de regio Sheikh Radwan, met sociale contacten, bezoeken aan zieken en gewonden. Telkens wanneer er een activiteit van Fatah was in Sheikh Radwan werden alle leden van het comité, waaronder uw vader, opgeroepen bij het politiekantoor ter ondervraging.

U verklaarde dat u zelf ook problemen kende met Hamas tijdens uw verblijf in de Gazastrook. Zo werd u op 17 maart 2011 gearresteerd en 8 uur lang vastgehouden omwille van een deelname aan een demonstratie aan de universiteit. U werd vrijgelaten op voorwaarde dat u nooit meer deel zou nemen aan een betoging.

Op 24 juni 2013 werd u samen met uw vader en andere leden van de [M.]-familie voor 1 dag gearresteerd naar aanleiding van een vete tussen de [M.]-familie en de familie [Q.]. De vete begon toen een zekere [A.Q.] na een woordenwisseling leden van de Mahdi familie sloeg. Vervolgens gingen leden van de Mahdi familie naar de woning van [Q.], waar ze hem voor zijn huis in elkaar sloegen. Uit wraak gingen de zonen van [Q.] op 24 juni 2013 gewapend naar de [M.]-woning, waar ze in het wilde weg begonnen te schieten. Twee leden van de [M.]-familie kwamen daarbij om het leven. Om een wraakactie te voorkomen werden alle leden van de [M.]-familie die aanwezig waren één dag gearresteerd. Sindsdien zijn er verschillende verzoeningspogingen geweest, maar zonder succes. Uzelf kende na de arrestatie op 24 juni 2013 geen persoonlijk problemen in de Gazastrook naar aanleiding van voornoemde vete.

Voorts verklaarde u dat in februari 2016 werd opgeroepen door Hamas. U ontving een oproepingsbrief met de melding dat u zich op 22 februari 2016 diende aan te melden in het politiekantoor van Sheikh Radwan, hetgeen u ook deed. Bij aankomst werd u ontvangen door een man genaamd [M.a.H.]. Hij stelde u voor met hen samen te werken en info door te geven over de activiteiten van uw vader voor Fatah en over de vergaderingen van Fatah die bij jullie thuis plaatsvonden. De leden van Hamas zette u tijdens de ondervragingen onder druk om info te geven door te zeggen dat ze info hadden waaruit blijkt dat er vanuit uw zaak gecommuniceerd wordt met Ramallah en dat er naar pornografisch beeldmateriaal wordt gekeken. Toen u alsnog zijn voorstel afwees, werd u meegenomen naar een militaire plaats in Natzarin, waar u in elkaar werd geslagen en verder werd verhoord. Op 25 februari 2016 werd u uiteindelijk vrijgelaten. Alvorens u werd vrijgelaten kreeg u de gegevens van [M.a.H.].

Eind februari 2016 werd u voor het eerst opgebeld door [M.] met de vraag om af te spreken. U ontweek zijn verzoek door te zeggen dat u ziek was, waarop [M.] aangaf dat hij u later opnieuw zou contacteren. Vervolgens bleef [M.] u 1 à 2 keer per maand opbellen met vragen over de activiteiten van uw vader. U probeerde zijn vragen telkens te ontwijken met de uitvluchten dat u zich niet goed voelde of dat het bereik slecht was. Toen hij zag dat u niet antwoordde via telefoon, kwam hij u eind 2016 opzoeken in uw computerzaak. Hij was zeer vriendelijk en probeerde u te rekruteren om met hem samen te werken. [M.] kwam 1 à 2 keer per maand bij u langs in de zaak en stelde u telkens dezelfde vragen over uw vader, over de mensen die bij uw vader langskwamen en over hun meningen. U ontweek telkens de vragen of gaf hem een onduidelijk antwoord.

Begin 2017 probeerde u een visum voor Duitsland te verkrijgen, maar uw aanvraag werd afgewezen. [M.] kwam u een laatste maal opzoeken begin 2018. Tijdens zijn laatste bezoek controleerde hij al uw apparaten. Vervolgens belde hij u op 10 mei 2018 met de boodschap dat u zich onmiddellijk moest aanmelden bij hem. U gooide uw simkaart vervolgens weg en ging dezelfde dag nog naar uw nicht in Rafah, waar u verbleef tot uw vertrek uit Gaza.

U verliet Gaza uiteindelijk op 26 mei 2018 op legale wijze via Rafah grensovergang. Uw vader betaalde tanzik/ coordinatie aan een man genaamd [A.T.]. U vermoed dat hij voor Hamas werkt. Hij zorgde ervoor dat u de controlepost van Hamas kon passeren en rechtstreeks naar de controlepost van de Palestijnse autoriteiten kon gaan, waar uw paspoort werd gestempeld en u van waaruit u vervolgens verder reisde naar de Egyptische kant, waar u ongeveer 40 dagen bij uw tante verbleef. U stuurde uw paspoort in die periode terug naar Gaza opdat uw vader een visum naar Turkije kon regelen voor u. Na het verkrijgen van het visum bracht uw moeder uw paspoort persoonlijk naar Egypte. Vervolgens reisde u op 23 juli 2018 per vliegtuig, via een transit in Amman, naar Turkije. U verbleef tot 20 augustus 2018 in Istanbul en reisde vervolgens verder naar Griekenland. Vanuit Rhodos reisde u vervolgens per vliegtuig naar België aan de hand van een paspoort dat u van de smokkelaar kreeg. U kwam op 11 september 2018 aan in België en diende er op 19 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Wat betreft uw broer [M.] verklaarde u dat hij Gaza in 2015 verliet naar aanleiding van problemen met Hamas. Hij werkte namelijk als journalist en werd beschuldigd van collaboratie met Israël. Hij verbleef vervolgens in Tunesië, waar hij een Zweedse vrouw leerde kennen met wie hij uiteindelijk ook trouwde. vervolgens startte hij een procedure voor gezinshereniging op met zijn vrouw in Zweden. Naar aanleiding van zijn afspraak bij de Zweedse ambassade in Jerusalem op 10 juli 2019 keerde hij terug naar jullie ouderlijke woonst in Gaza.

U verklaart dat u bij een eventuele terugkeer naar de Gazastrook problemen zal kennen met [M.a.H.] en met Hamas in het algemeen omdat u weigerde met hen samen te werken en omdat u geen gehoor gaf aan de oproeping van 10 mei 2018.

Ter staving van uw relaas legt u de volgende originele documenten voor: uw paspoort, uw identiteitskaart, documenten betreffende de functie van uw vader binnen Fatah, een attest van lidmaatschap van Fatah op naam van uw vader, een attest betreffende de aanstelling van uw vader als secretaris van Fatah en van zijn aanstelling als aanspreekpunt, een attest van UNWRA, uw UNWRA Kaart, uw geboorteakte, een certificaat van een cursus Duits, opleidingscertificaten en een medisch attest van Dr. Dedovic, een bewijs van betaling van elektriciteit en een waarderingstest. Verder legt u een kopieën voor van: de huwelijksakte van uw broer, een document betreffende de afspraak van uw broer bij de Zweedse ambassade in Jerusalem, medische attesten betreffende uw ziekenhuisopname, een medisch attest van Dr. Mertens, een attest van lidmaatschap van Fatah, een oproepingsbrief, bedreigingen die u ontving via Messenger en een gesprek met uw moeder via Messenger.

Ten slotte legt u een USB-stick neer met beeldmateriaal betreffende: de activiteiten van uw vader voor Fatah, uw deelname aan een betoging in 2011, de activiteiten van uw broer [M.] als journalist, bedreigingen van Hamas aan uw adres, de verwondingen die u opliep tijdens uw reis van Gaza naar België, uw oproeping op 22 februari 2016, de vernieling van uw oom's huis en betreffende de vete tussen uw familie en de familie [Q.].

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de door u voorgelegde attesten blijkt immers dat u kampt met psychische problemen waarvoor u hier in behandeling bent. Zo blijkt dat u eind mei 2019 een psychotische opstoot had. Uit de attesten blijkt tevens dat u hiervoor medicijnen kreeg voorgeschreven die u ten tijde van uw derde gehoor bij het CGVS (16 september 2019) nog steeds nam. Er werden u bijgevolg steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd u tweemaal uitgebreid gehoord waarbij u afdoende de kans werd geboden uw relaas uit de doeken te doen. U kreeg hier tevens de kans eventuele opmerkingen te geven of vragen te stellen (CGVS I, p. 5, 26 en CGVS III p. 3, 21). U werd bovendien ook uitdrukkelijk gevraagd of u zich goed genoeg voelde om te worden gehoord én er werd benadrukt dat u eender wanneer kon aangeven indien u zich niet goed voelde tijdens het gehoor (CGVS II p. 2). U noch uw advocaat maakten enig bezwaar tegen het plaatsvinden van de persoonlijke onderhouds op het CGVS. U gaf zelf aan dat u zich goed voelde (CGVS III p. 2). Dient hier voorts nog te worden aan toegevoegd dat er geen elementen voorhanden zijn die erop wijzen dat u niet in staat bleek deel te nemen aan het gehoor. De voorgelegde medische attesten vermelden niet dat u, omwille van uw psychologische problemen, niet in staat zou zijn om of belemmeringen zou

ondervinden bij het uiteenzetten van uw relaas. Uit de persoonlijke onderhouden blijkt bovendien ook duidelijk dat u wel degelijk in staat was de u gestelde vragen te begrijpen / te beantwoorden en op een duidelijke manier uw relaas uiteen te zetten. Tijdens uw gehoren wees niets erop dat uw persoonlijke toestand en psychologische problemen toen van die aard waren dat ze u belemmerden bij het uiteenzetten van uw relaas. Zulks blijkt ook duidelijk uit de weerslag van uw verklaringen in het administratief dossier.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit uw verklaringen blijkt dat u onlangs de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook. U legt namelijk documenten voor betreffende uw registratie bij UNRWA. U geeft aan dat u nooit beroep deed op medische bijstand van UNRWA en dat u zich indien nodig steeds op eigen initiatief tot privéartsen wendde in Gaza (CGVS II, p. 7). Verder verklaarde u dat u, noch uw broers en zussen ooit naar UNRWAScholen gingen (CGVS I, p. 8 en CGVS II, p. 7), aangezien de scholen in de buurt van jullie ouderlijke woonst overheidsscholen waren (CGVS II, p. 7). Ten slotte gaf u aan dat u en uw familieleden wel 1 à 2 keer per jaar en in tijden van oorlog voedselhulp krijgen van UNRWA (CGVS I, p. 25 en CGVS III, p. 7). Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG – Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede “wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden”. Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: “Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]”.

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) of wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden individueel moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA in de Gazastrook wegens het ophouden van de activiteiten

van de UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat bij een eventuele terugkeer naar Gaza problemen zal kennen met [M.a.H.] en met Hamas in het algemeen omdat u niet met hen wilde samenwerken en omdat u geen gehoor gaf aan de oproeping van 10 mei 2018. Uit wat volgt zal echter blijken dat u er geenszins in bent geslaagd uw voorgehouden problemen met [M.a.H.] en Hamas aannemelijk te maken.

Ten eerste is het op zijn minst gezegd opmerkelijk dat Hamas via u informatie zou willen bekomen over uw vader's activiteiten en over de vergaderingen van Fatah die plaatsvonden in uw ouderlijke woonst (CGVS I, p. 18 en CGVS III, p. 13). U bent immers zijn zoon én zelf lid van Fatah, hetgeen maakt dat deze aanpak weinig kans op slagen had (CGVS I, p. 11). Indien Hamas daadwerkelijk er op uit was om informatie over uw vader te bekomen kan worden verwacht dat zij meer efficiënte stappen zouden zetten om hun doel te bereiken dan via de zoon van hun doelwit te opereren. De door u geschetste modus operandi houdt weinig steek.

Wat betreft de zogenaamde pogingen van Hamas om u voor hun kar te spannen verklaarde u voorts dat u op 22 februari 2016 door hen werd gearresteerd en drie dagen werd vastgehouden (CGVS I, p. 18 en CGVS III, p. 13, 14) en dat u vervolgens vanaf eind februari 2016 tot het einde van 2016 maandelijks telefonisch werd gecontacteerd door een zekere [M.a.H.] – behorende tot de inlichtingendienst van Hamas (CGVS I, p. 20) - met het verzoek om af te spreken én hem info te verlenen over uw vader (CGVS I, p. 20 en CGVS III, p. 15, 16). U beweert dat u er al die tijd in slaagde om zijn vragen te ontwijken en om zijn verzoek om af te spreken af te wimpelen met het excuus dat u ziek was of dat u geen bereik had (CGVS III, p. 15). Telkens wanneer hij aandrong om antwoord te geven op zijn vragen hing u op en haalde u uw simkaart uit uw gsm (CGVS III, p. 16). Het is echter geenszins aannemelijk dat iemand met een reputatie als die van [M.a.H.] – u verklaarde dat hij voor Hamas werkte en dat iedereen bang was van hem omdat hij steeds in een 'arrestatiewagen' rondreed in uw regio (CGVS III, p. 15, 21) – u bijna een jaar lang de mogelijkheid zou bieden om zijn verzoek af te wijzen, laat staan dat hij u zou toelaten 'gewoon op te hangen' zonder daar gevolg aan te geven (CGVS III, p. 16).

Eens te meer opmerkelijk is uw verklaring dat [M.a.H.] vervolgens vanaf eind 2016 tot begin 2018 één à twee keer per maand persoonlijk naar uw zaak kwam en daarbij telkens een poging ondernam om u te rekruteren als informant voor Hamas (CGVS I, p. 20, 21 en CGVS III, p. 16). U verklaart dat u wel in gesprek ging met hem, maar dat u nooit concrete antwoorden gaf op zijn vragen (CGVS III, p. 16). Dat [M.a.H.] gedurende twee jaar pogingen zou ondernemen om u te rekruteren en al die tijd genoeg zou nemen met uw vage antwoorden, slaat hoegenaamd nergens op. Indien Hamas er daadwerkelijk op uit was om u te rekruteren kan namelijk worden verwacht dat ze er niet zoveel tijd zouden laten overgaan en dat ze andere effectievere stappen zouden ondernemen om hun doel te bereiken.

Voorts verklaarde u dat [M.] u na zijn laatste bezoek begin 2018 verschillende keren opbelde, maar dat u zijn oproep niet beantwoordde tot 10 mei 2018 (CGVS I, p. 22). Indien [M.] u in die periode dringend nodig had kan echter worden verwacht dat hij zich net zoals voorheen naar uw zaak zou begeven, hetgeen hij klaarblijkelijk niet deed (CGVS I, p. 22).

Wat betreft de zogenaamde telefonische oproeping die u op 10 mei 2018 ontving van [M.] dient allereerst opgemerkt te worden dat dit niets meer dan een loze bewering betreft. Gelet op uw verklaring dat iedereen bang van hem was omdat hij in uw regio steeds rondreed met een jeep die bekend stond als 'arrestatiewagen' (CGVS III, p. 21), is het bovendien geheel onlogisch dat [M.] – indien hij u daadwerkelijk dringend nodig had en er op uit was om u te straffen – u telefonisch zou oproepen in plaats van u persoonlijk te benaderen. Op die manier bood hij u namelijk te kans om te vluchten (CGVS I, p. 21, 22). Voornoemde wijst wederom op een gebrek aan logica in uw relaas, hetgeen de geloofwaardigheid ervan eens te meer ondermijnt.

Voorts kan worden verwacht dat, indien u daadwerkelijk werd gearresteerd door Hamas in februari 2016 en vervolgens maandelijks werd benaderd door [M.a.H.] - 'een gevreesde man in uw regio' (CGVS III, p. 15) – u reeds eerder stappen zou hebben ondernomen om uw veiligheid te waarborgen. Dient daarentegen te worden vastgesteld dat u ondanks uw voorgehouden problemen, die reeds in februari 2016 begonnen - uw gewoontelijke routines bleef verderzetten tot 10 mei 2018 verderzetten. U bleef tot die dag in uw ouderlijke woonst wonen, waar u eveneens uw zaak uitbaatte (CGVS I, p. 7, 10). Thans

werd u op die plaats herhaaldelijk benaderd door [M.a.H.]. Uw verklaring dat u een jaar na uw zogenaamde arrestatie een poging ondernam om Gaza te verlaten maar dat uw visumaanvraag voor Duitsland werd afgewezen, kan bezwaarlijk als afdoende worden beschouwd (CGVS III, p. 8, 23). Indien u zich effectief in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zou hebben bevonden, kan namelijk worden verwacht dat u bijkomende stappen zou hebben ondernomen om uzelf in veiligheid te brengen en het niet bij één mislukte poging zou laten (CGVS III, p. 8). Voorts kan niet worden ingezien waarom u na de zogenaamde oproeping van 10 mei 2018, waarin [M.a.H.] u enkel de boodschap gaf dat u 'onmiddellijk moest langskomen' (CGVS I, p.21) , plots wél doodsbang was en de beslissing nam om uw ouderlijke woonst te verlaten, u schuil te houden bij uw nicht in Rafah en vervolgens zelfs zonder verdere opvolging van de ontwikkelingen van uw zogenaamde problemen de beslissing nam om Gaza te verlaten (CGCVS I, p. 27).

Hetzelfde geldt voor de vaststelling dat uw vader pas na uw vertrek uit de Gazastrook afstand zou hebben gedaan van zijn titel als secretaris-generaal om zijn veiligheid en die van zijn gezin te waarborgen (CGVSI, p. 13 en CGVS III, p. 12). Thans bracht u uw vader onmiddellijk na uw zogenaamde arrestatie in februari 2016 op de hoogte van de bedreigingen van Hamas aan uw adres (CGVS I, p. 19 en CGVS III, p. 17). Uw vader wist dat u, alsook uw broer, bedreigd werden naar aanleiding van zijn activiteiten voor Fatah (CGVS I, p. 19 en CGVS III, p. 16). Dat hij zijn activiteiten als secretaris-generaal voor Fatah, wat overigens louter een erefunctie blijkt te zijn, in uw regio bleef verder zetten en pas na uw vertrek uit de Gazastrook stopzet houdt eens te meer weinig steek.

Het mag voorts verbazen dat u pas na uw tweede onderhoud bij het CGVS meer informatie opzocht over [M.a.H.], de persoon die gedurende twee jaar maandelijks een poging ondernam om u als informant te rekruteren voor Hamas en die de aanleiding was voor uw vertrek uit de Gazastrook (CGVS III, p. 15). U stelt dat u tijdens uw verblijf enkel wist dat hij voor Hamas werkte, dat iedereen bang was van hem en dat hij in uw regio steeds rondreed met een jeep die bekend stond als 'arrestatiewagen' (CGVS III, p. 21). Verder kende u destijds geen details over hem of zijn positie binnen Hamas, noch ondernam u stappen om meer informatie over hem te bekomen (CGVS III, p. 21). Pas na ontvangst van uw derde oproepingsbrief van het CGVS zou u zijn naam hebben opgezocht op het internet, hetgeen u deed om uw verhaal te bewijzen (CGVS III, p. 15). U stelt dat u er op die manier achter kwam dat hij gepromoveerd werd en dat hij een hoog profiel heeft binnen de inlichtingendienst (CGVS III, p.15), maar laat het verder na om de zogenaamde informatie die u vond voor te leggen. Dat u ruim een jaar na uw vertrek uit de Gazastrook pas informatie opzocht over de man die u sinds 2016 lastigviel en die uiteindelijk de directe aanleiding vormde voor uw vertrek uit de Gazastrook, valt niet te begrijpen.

Hetzelfde geldt voor de vaststelling dat u het zowel tijdens de laatste twee weken van uw verblijf in Gaza als na uw vertrek uit Gaza naliet om u te informeren over de evolutie van uw beweerde problemen met Hamas (CGVS I, p. 22, 23). Na de zogenaamde oproep van [M.a.H.] op 10 mei 2019 heeft u nooit gevraagd aan uw familieleden of zij door hem werden benaderd naar aanleiding van uw zogenaamde problemen met hem (CGVS I, p. 22, 23). U beweert thans dat voornoemde oproep en uw zogenaamde problemen met [M.] de directe aanleiding waren voor uw vertrek uit de Gazastrook (CGVS I, p. 22). Dat u het naliet om informatie in te winnen over de verdere ontwikkelingen van uw problemen met [M.] valt bijgevolg niet te begrijpen. Hetzelfde geldt voor de vaststelling dat u ook na uw vertrek uit Gaza dezelfde lakse houding aannam ten aanzien van uw voorgehouden problemen in Gaza. Uw verklaring dat u tijdens uw reis naar België geen communicatie had met uw familie en dat u nadien enkel met hen sprak over dingen die u nodig had uit vrees dat uw gesprek werd afgeluisterd (CGVS I, p. 23), slaat wederom nergens op. Uw moeder bracht uw paspoort namelijk persoonlijk naar Egypte, wat maakt dat u daar, zonder vrees om afgeluisterd te worden, kon informeren naar de verdere ontwikkelingen van uw zogenaamde problemen in Gaza (CGVS III, p. 20). Dat u het zelfs op dat moment naliet om u hieromtrent te informeren, strookt geenszins met hetgeen verwacht kan worden van een persoon die zijn regio van herkomst diende te verlaten omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid en vervolgens beweert nood te hebben aan internationale bescherming. De vaststelling dat u bewust in het ongewisse blijft over de evolutie van uw zogenaamde problemen in Gaza ondermijnt andermaal uw claim dat u in Gaza persoonlijk gevisieerd werd door een [M.a.H.], behorende tot Hamas, laat staan in die mate dat u daardoor genoodzaakt was Gaza te verlaten.

Dit geldt uiteraard eveneens voor de vaststelling dat u Gaza legaal kon verlaten met uw eigen paspoort (CGVS I, p. 16). Dat uw vader hiervoor iemand omkocht verandert hier niets aan (CGVS I, p. 16 en CGVS III, p. 19, 20). Uit uw verklaringen blijkt immers dat de grenspost van Rafah tijdens deze periode gedeeltelijk onder controle stond van Hamas (CGVS I, p. 22 en CGVS III, p. 19). U verklaarde namelijk dat Hamas destijds een container voor het grensgebied plaatste waar ze iedereen konden controleren

die naar het grensgebied wilde gaan om te voorkomen dat leden van Fatah de grens zouden passeren (CGVS I, p. 16). Dat u deze post kon passeren door slechts 1 persoon van Hamas om te komen, terwijl die post er volgens uw verklaringen net is geplaatst om mensen – en meer bepaald leden van Fatah – te controleren (CGVS I, p. 16 en CGVS III, p. 19), ondermijnt dan ook eens te meer uw claim dat u in Gaza geïsoleerd werd door de Hamas.

Uw bewering dat u bij een eventuele terugkeer naar Gaza persoonlijk geïsoleerd zal worden en bijgevolg nood heeft aan internationale bescherming, wordt ten slotte volledig ondermijnd door de vaststelling dat uw broer, die zogenaamd problemen kende met Hamas naar aanleiding van zijn werkzaamheden als journalist, eveneens onder druk werd gezet om met hen samen te werken én ervan beschuldigd werd samen te werken met Israël (CGVS I, p. 15, 24 en CGVS III, p. 6, 14, 17), in juli 2019 vrijwillig terugkeerde naar de Gazastrook (CGVS III, p. 6). Hij kon zonder problemen de grensovergang in Rafah oversteken en vestigde zich vervolgens opnieuw in jullie ouderlijke woonst. Voornoemde ondermijnt niet alleen de ernst van de zogenaamde problemen van uw broer met Hamas, maar ondermijnt ook uw voorgehouden vrees ten opzichte van Hamas. U verklaarde immers uitdrukkelijk dat uw broer net zoals u onder druk werd gezet om informatie door te geven over uw vader's activiteiten en beweerde zelfs dat hij op grotere schaal problemen kende met Hamas dan u (CGVS I, p. 15, 24 en CGVS III, p. 14). Er kan bijgevolg niet worden ingezien waarom u bij een eventuele terugkeer naar Gaza wél persoonlijk geïsoleerd zou worden door Hamas, terwijl dit bij uw broer klaarblijkelijk niet het geval is (CGVS III, p. 6, 17, 21).

Hetzelfde geldt voor de vaststelling dat uw vader, die volgens uw verklaringen tot voor kort secretaris-generaal was van Fatah in Sheikh Radwan (CGVS I, p. 13), tot op heden in uw ouderlijke woonst in Gaza verblijft zonder ernstige problemen te kennen (CGVS III, p. 15). U beweert dat hij telkens wordt opgeroepen om naar het politiekantoor te gaan wanneer er activiteiten van Fatah plaatsvinden in Sheikh Radwan en dat hij daarbij telkens onderworpen wordt aan ondervragingen. Blijkt echter dat niet alleen hij, maar alle leden van Fatah in Sheikh Radwan telkens worden opgeroepen bij dergelijke evenementen en dat ze uw vader na een paar uur steeds vrijlaten (CGVS I, p. 14). Voornoemde kan bijgevolg bezwaarlijk als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid worden beschouwd. De vaststelling dat zowel uw broer als uw vader, die zogenaamd de aanleiding vormden voor uw problemen met Hamas, zonder ernstige problemen in de Gazastrook kunnen verblijven, ondermijnt vanzelfsprekend uw bewering dat u bij een eventuele terugkeer naar Gaza wél problemen zou kennen met Hamas.

U verklaarde voorts dat de familie [M.] verwickeld is in een vete met de familie [Q.] (CGVS III, p. 8, 9). De zonen van Qatoua zouden op 24 juni 2013 twee leden van de [M.-]familie om het leven hebben gebracht en vervolgens zouden alle leden van de Mahdi familie, waaronder u, voor één dag preventief zijn vastgehouden door Hamas om een wraakactie te voorkomen (CGVS III, p. 9). Dient echter vastgesteld te worden dat u na 24 juni 2013 geen persoonlijke problemen meer heeft gekend naar aanleiding van voornoemde vete en dat dit geenszins de aanleiding vormde voor uw vertrek uit de Gazastrook (CGVS III, p. 9, 10). Bijgevolg leidt dit evenmin tot de conclusie dat er in uwe hoofde sprake was van dringende redenen voor uw vertrek uit Gaza.

Wat betreft uw verklaring dat u op 17 maart 2011 werd aangehouden naar aanleiding van uw deelname aan een betoging van de jongerenbeweging van Fatah dient dan weer vastgesteld te worden dat u na 8 uur werd vrijgelaten op voorwaarde dat u nooit meer zou deelnemen aan betogingen, hetgeen u effectief niet meer deed (CGVS I, p. 24 en CGVS III, p. 12). Vervolgens kende u geen problemen meer in de Gazastrook buiten de zogenaamde arrestatie in 2013 naar aanleiding van de familievete en uw zogenaamde problemen met Hamas vanaf februari 2016, waar zoals hierboven reeds werd aangetoond geen geloof aan kan worden gehecht.

Bijgevolg blijkt uit wat voorafgaat dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid, die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is te verlaten dan wel omwille waarvan u actueel niet naar Gaza zou kunnen terugkeren, niet aantonen.

Uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2020, en dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, zijn opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen.

Uit de COI Focus “UNRWA financial crisis and impact on its programmes” van 9 augustus 2019 blijkt dat het UNRWA met budgettaire tekorten kampt. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA \$ 110 miljoen opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van \$ 101 miljoen. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior managementteam van UNRWA besloten Nederland en België de door hun beloofde bijdrages voor 2019 voor een totaal van bijna 18,5 miljoen euro op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in de Gazastrook of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COIF dat UNRWA 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra in Gaza beheert.

UNRWA's activiteiten in Gaza zijn evenwel niet beperkt tot het uitvoeren van de kerntaken waarmee het belast is. Het agentschap financiert bijkomend in zogenaamde noodprogramma's. Uit de informatie blijkt duidelijk dat de noodhulp die UNRWA levert in Gaza betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van zogenaamde emergency appeals of noodoproepen en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor het uitvoeren van de kernprogramma's in Gaza. De verminderde bijdrage van de VS in 2018 heeft er toe geleid dat UNRWA genoodzaakt was enkele maatregelen te nemen, teneinde de uitvoering van haar kerntaken, zijnde onderwijs, gezondheidszorg en hulpverlening- waarbij het verschaffen van te voedselhulp als een absolute prioriteit wordt beschouwd – te kunnen blijven uitvoeren. Deze maatregelen hielden onder meer het aanpassen van andere noodprogramma's zoals daar zijn het “Community Mental Health Programme (CMHP)”, het “Job Creation Programme”. De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse medewerkers hun job verloren, wat tot hevige reacties heeft geleid onder het personeel en de Palestina Vluchtelingen. Nergens uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat de budgettaire problemen waarmee UNRWA kampt tot gevolg hebben gehad dat UNRWA genoodzaakt was om te snoeien in de fondsen bestemd voor de uitvoering van zijn kerntaken. UNRWA kondigde weliswaar tijdens zijn internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 aan dat de voedselbedeling en kwaliteitsonderwijs in Gaza ernstig zou worden beïnvloed als de financiële vereisten van het Agentschap voor 2019 niet zouden worden gedekt, maar op 8 augustus 2019 kondigde het agentschap al aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNWRA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde “El Kott-arrest” van de zinsnede “wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden” blijkt uit wat voorafgaat dat : (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan;(2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) u de door u aangehaalde feiten die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aannemelijk heeft gemaakt en u dus niet heeft aangetoond dat er, wat u betreft, “omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil” bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Het Commissariaat-generaal moet voorts onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd de Gazastrook te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Er dient te worden opgemerkt dat de regeling in artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen en vergelijkbare categorieën van Palestijnen. Het is het bijzonder karakter van het Israëlijsch-Palestijnse conflict dat geleid heeft tot de oprichting van het UNRWA: de personen die geregistreerd zijn bij het UNRWA kunnen, vanwege de specifieke aard van het conflict, materiële en

humanitaire bijstand genieten. Geen enkele ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die het UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is. Het is juist de bijzondere aard van het Israëliisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van het UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat an sich bestempeld moet worden als “een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is”, ontkent men de bestaansredenen van UNRWA zelf en aard van de bijstand die het UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die het UNRWA biedt. Er kan dan ook niet van uitgegaan worden dat een UNRWA-Palestijn geen beroep kan doen op de bijstand van het UNRWA om de redenen die juist aan de basis liggen van zijn hoedanigheid van UNRWA--Palestijn en dewelke de toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève in zijn hoofde rechtvaardigt.

Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ individueel worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De noodzaak om het individuele karakter van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen, wordt des te meer gerechtvaardigd omdat de situatie in de Gazastrook weliswaar vanuit socio-economisch en humanitair standpunt betreurenswaardige gevolgen heeft voor alle inwoners van de Gazastrook heeft, doch niet alle Gazanen, noch alle UNRWA-Palestijnen op dezelfde manier treft. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Gazanen die over voldoende financiële, materiële of andere middelen beschikken, de gevolgen ervan voor zichzelf kunnen beperken [COI Focus Palestina Gaza, Classes sociales supérieures, van 19 december 2018]. Niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, kan er aldus niet gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elk UNRWA-Palestijn zich, wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook, in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium “ernstige onveiligheid” in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Het Commissariaat-generaal meent dat de term “ernstige onveiligheid” die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, (waarvan paragraaf 2, punt b inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM), aangezien er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijk parallellisme bestaat tussen de twee uitdrukkingen. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren volgens het EHRM aanleiding geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 EVRM. Echter, volgens het EHRM kunnen alleen zeer uitzonderlijke socio-economische omstandigheden of dwingende humanitaire redenen beschouwd worden als een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (zie EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. tegen het Verenigd Koninkrijk, EHRM, S.H.H. tegen het Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Dit is het geval wanneer er sprake is van een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Een situatie van extreme armoede op zich volstaat aldus niet om artikel 3 EVRM te schenden. Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWA-Palestijn, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëliisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn, moet in tegenstelling tot elke andere verzoeker om internationale bescherming, dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren. Hij moet echter wel aantonen dat zijn socio-economische

situatie dient bestempeld te worden als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Hij moet met andere woorden aantonen dat zijn socio-economische situatie een situatie van extreme armoede betreft die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoont dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u in levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting.

Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. In casu blijkt namelijk dat u en uw familieleden er toegang hadden tot medische bijstand en onderwijs (CGVS I, p. 8 en CGVS II, p. 7). Zowel u als uw broer en zussen genoten een universitaire opleiding (CGVS I, p. 9 en CGVS III, p. 5). U oefende tijdens uw verblijf in de Gazastrook verschillende jobs uit en baatte tot uw vertrek uit Gaza een eigen internetcafé/computerzaak uit onder uw ouderlijke woonst (CGVS I, p. 9, 10). Voorts verklaarde u dat uw ouderlijke woonst eigendom is van uw vader (CGVS I, p. 6 en CGVS III, p. 4). Het gebouw bestaat uit 4 verdiepingen (CGVS III, p. 4). Op de gelijkvloerse verdieping bevinden zich 4 winkelpanden, waarvan één eigendom is van uw vader. De overige winkelpanden zijn eigendom van uw ooms (CGVS III, p. 4). Uw ouderlijke woonst bevindt zich op de tweede verdieping. Uit uw verklaringen blijkt dat dit een degelijke woning betreft en dat jullie er toegang hebben tot water, elektriciteit en internet (CGVS III, p. 19). Het tekort aan water en elektriciteit trachten jullie op te vangen door het gebruik van een watertank (CGVS III, p. 18-19). Het tekort aan elektriciteit vangen jullie op door het gebruik van generatoren (CGVS III, p. 19). Voornoemde schetst een fraai beeld van de financiële draagkracht van u en uw familie. Ten slotte verklaarde u dat u 10.000 à 13.000 dollar betaalde voor uw reis van Gaza naar België, hetgeen u financierde met het geld dat u kreeg voor de verkoop van de materialen uit uw winkel en met uw deel van de erfenis van uw vader, hetgeen u vervroegd uitbetaald kreeg (CGVS I, p. 24 en CGVS III, p. 20). Uw ouders en uw zus Linda leven op dit moment van het pensioen van uw vader en van het loon van uw zus, hetgeen volstaat om in hun levensonderhoud te kunnen voorzien (CGVS III, p. 8).

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns

paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Cairo voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langs de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is

van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geïmproviseerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Cairo, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Cairo of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer

naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u reeds beschikt over een Palestijns paspoort (zie gehoorverslag CGVS I, 4) zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het EI Kottarrest van het Hof van Justitie een mate van ernst én individualisering (cf. supra) vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de mogelijkheid dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt, niet uitgesloten wordt door het EHRM, maar het Hof stelt duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in de meeste extreme gevallen van algemeen geweld. Het betreft aldus een zeer uitzonderlijke situatie (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54). Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met meerdere factoren, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers of burgers rechtstreeks viseren; (2) het veel voorkomend gebruik van dergelijke methodes en/of tactieken door partijen betrokken bij het conflict; (3) het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd is ingevolge de gevechten. (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. v. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89-97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming biedt als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium "ernstige onveiligheid" een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; dat (iii) paragraaf 2, punt c van hetzelfde wetsartikel een vergelijkbare bescherming biedt als artikel 3 EVRM; en dat (iv) er door het gebruik van de term "ernstig" een duidelijk parallellisme bestaat tussen de term "ernstige onveiligheid" en "ernstige schade", besluit het CGVS dat de term "ernstige onveiligheid" die het HvJ in zijn EI Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van "ernstige schade" in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit houdt in dat u niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar de Gazastrook louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c Vw, en derhalve in een

persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen. Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 7 juni 2019 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_gaza_situation_securitaire_20190607.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> , alsook de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens – Bande de Gaza – Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019” van 10 september 2019) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie “Operatie Beschermd Rand” startte. Meer recent konden dergelijke escalaties vastgesteld worden tussen eind maart en begin september 2019, gedurende dewelke wapenstilstanden verbroken werden door nieuwe opflakeringen van geweld. Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei, 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Hetzelfde geldt voor de escalaties in juni en augustus 2019, waarbij de Israëlische strijdkrachten strategische doelwitten van Hamas viseerden.

Anno 2018- 2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van ‘de Grote Mars van de Terugkeer’. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Tussen de 6000 en 9200 (20 augustus) Palestijnen wonen de wekelijkse mars bij. Ondanks inspanningen van Hamas om de frictie tussen soldaten en demonstranten te beperken is er sinds half augustus 2019 sprake van een toename geweld op het terrein. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode januari tot augustus 2019 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (“zone-tampon”), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind maart, begin mei 2019 en midden augustus een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Gaza, via de Sinai en de grensovergang te Rafah, actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en

veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

De documenten die u voorlegt ter staving van uw relaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen. Uw paspoort, uw identiteitskaart, uw geboorteakte, een bewijs van de betaling van elektriciteit, de certificaten die u voorlegt in verband met uw opleidingen en de documenten van UNRWA hebben louter betrekking op uw identiteit, uw nationaliteit, uw herkomst, uw opleiding in Gaza en uw registratie bij UNRWA, elementen die in casu niet ter discussie staan maar verder geen betrekking hebben op uw voorgehouden problemen in Gaza. De documenten betreffende uw broer staven uw verklaringen omtrent zijn huwelijk, zijn werkzaamheden als journalist en zijn gezinsherenigingsprocedure met zijn huidige echtgenoot. Deze elementen worden in casu evenmin betwist maar hebben verder geen betrekking op uw voorgehouden problemen in Gaza. Hetzelfde geldt voor de foto's die u neerlegt van de vernielde woning van uw oom, dewelke geen betrekking hebben op uw voorgehouden problemen in de Gazastrook. Voorts legt u documenten neer omtrent de zogenaamde vete tussen familie [M.] en Familie [Q.]. Zoals hierboven reeds werd aangetoond wijst niets erop dat u bij een eventuele terugkeer naar Gaza persoonlijke problemen zal kennen naar aanleiding van voornoemde vete. Verder legt u documenten neer betreffende de functie van uw vader binnen Fatah en betreffende de activiteiten die hij zogenaamd voor hen verrichtte. De betrokkenheid van uw vader bij Fatah wordt in casu vooralsnog niet betwist. Zoals hierboven reeds werd besproken, toont dit echter evenmin aan dat u bij een eventuele terugkeer naar de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid terecht zal komen. Hetzelfde geldt voor de documenten omtrent uw lidmaatschap bij Fatah, die er evenmin op wijzen dat er in uw hoofde sprake was van dringende redenen voor uw vertrek uit de Gazastrook. De foto's van de verwondingen die u opliep tijdens uw reis van Gaza naar België hebben louter betrekking op de problemen die u kende tijdens uw reisweg en tonen niet aan dat u zich in Gaza persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond. Verder legt u documenten neer omtrent uw deelname aan een betoging in 2011. Deze documenten hebben echter geen betrekking op uw zogenaamde problemen met Hamas vanaf 2016, die de directe aanleiding vormde voor uw vertrek uit de Gazastrook. Niets wijst erop dat u omwille van uw deelname aan een demonstratie in 2011 persoonlijke problemen zal kennen met Hamas bij een eventuele terugkeer naar de Gazastrook. Het messenger-gesprek met uw moeder, waarin uw moeder u waarschuwde om niet te veel buiten te gaan en alert te zijn kunnen bezwaarlijk worden beschouwd als een bewijs van uw voorgehouden problemen met Hamas.

U legt verder een oproepingsbrief van Hamas neer. Wat betreft dit document dient te worden opgemerkt dat dit geen bewijswaarde heeft vermits het niet gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen. Documenten hebben immers pas enige bewijswaarde wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige en coherente verklaringen, wat in casu niet het geval is. Bovendien wordt nergens in deze brief verwezen naar uw specifieke problemen met Hamas. De reden waarom u werd opgeroepen wordt nergens vermeld, waardoor deze oproepingsbrief evenmin kan dienen als bewijs van de door u aangehaalde problemen met Hamas.

Wat betreft de zogenaamde dreigberichten die u ontving via Messenger dient vastgesteld te worden dat u er geen idee van heeft wie de afzender is van deze berichten (CGVS I, p. 23, 24 en CGVS III, p. 13). U beweert dat u de berichten kreeg naar aanleiding van uw weigering om met Hamas samen te werken (CGVS III, p. 13). Dit kan echter geenszins worden afgeleid uit de inhoud van voornoemde berichten, waarin onder meer wordt gezegd 'je hebt het voor jezelf gekozen' en 'enjoy uw zus in Jeruzalem' (CGVS III, p. 13). Daar u er geen idee van heeft wie de afzender is van voornoemde berichten en om welke reden u ze kreeg (CGVS I, p. 24 en CGVS III, p. 13) kan hieruit evenmin worden afgeleid dat u bij een eventuele terugkeer naar de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstig onveiligheid terecht zal komen.

Het medisch attest u voorlegt van Dr. Dedovic stelt dat u een chronische pijn heeft aan uw linker thorax. Hoewel u zelf aangaf dat deze klachten te wijten zijn aan de foltering in uw geboorteland, wordt er in het attest verder nergens melding gemaakt van de mogelijke oorzaak van uw klacht. toont dit document

niet aan dat er een verband zou zijn tussen uw gezondheidsproblemen en uw voorgehouden problemen in de Gazastrook.

Uit de overige medische attesten die u voorlegt blijkt dat u van 27 mei 2019 tot 6 juni 2019 werd opgenomen in het Psychiatrisch ziekenhuis H. Familie te Kortrijk naar aanleiding van een psychotisch toestandsbeeld, vermoedelijk reactioneel op drugsgebruik. Het feit dat u met psychische moeilijkheden te kampen heeft wordt in casu niet betwijfeld en is betreurenswaardig. De attesten die u voorlegt geven tonen echter evenmin aan dat er een oorzakelijk verband zou zijn tussen uw voorgehouden problemen in Gaza en uw psychische problemen. Bijgevolg zijn deze documenten niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 1A en 1D van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, §4, 48/6, 48/7, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het algemeen beginsel van voorzichtigheid en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van de redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).

In hoofddorde vraagt verzoeker om de erkenning van de vluchtelingenstatus. Verzoeker verwijst in een eerste onderdeel naar artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag en de doelstelling van deze bepaling. Hij wijst erop dat de uitsluiting onder artikel 1D, lid 1 ophoudt van toepassing te zijn zodra artikel 1D, lid 2 in werking treedt. Een Palestijnse vluchteling wordt ipso facto of van rechtswege erkend in toepassing van artikel 1D, lid 2 *“wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden dan ook is opgehouden (...).”* Deze zinsnede werd geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in het arrest El Kott. Het Hof stelt in dit arrest dat niet alleen gebeurtenissen die rechtstreeks verband houden met UNRWA, zoals de opheffing van het agentschap of de onmogelijkheid zijn mandaat uit te oefenen, ertoe leiden dat de bijstand moet worden beschouwd als opgehouden. *“Om welke reden dan ook”* moet volgens het Hof zo worden geïnterpreteerd dat de *“redenen voor het ophouden van de bijstand ook kan voortvloeien uit omstandigheden buiten de wil van de betrokken persoon, die hem ertoe dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is, te verlaten.”* De beslissing is volgens het Hof ingegeven *“door dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon”* wanneer de persoon zich in een

persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied de levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Verzoeker benadrukt dat ook UNCHR in zijn Guidelines on International Protection No.13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees stelt dat het begrip “om welke reden dan ook is opgehouden” niet restrictief mag worden geïnterpreteerd en dat er geen significant verschil bestaat tussen de objectieve redenen die UNHCR vooropstelt in de guidelines en de “omstandigheden buiten de wil van de betrokken persoon” zoals bepaald in het arrest El Kott.

In een tweede onderdeel betwist verzoeker het oordeel van de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen dat hij aanhoudende problemen heeft met Hamas. Hij volhardt in zijn verklaringen en wenst bijkomende verduidelijkingen en opmerkingen te geven:

“Vooreerst, wat betreft de argumentatie van de tegenpartij omtrent de modus operandi van Hamas om informatie te verkrijgen over Fatah en de vader van verzoekende partij. De tegenpartij argumenteert op geen enkele wijze waarom de geschetste modus operandi van Hamas om informatie in te winnen over Fatah en de vader van verzoekende partij weinig steek houdt. Zij gaat enkel en alleen over tot het stellen dat deze aanpak in haar ogen weinig kans op slagen had en dat indien Hamas daadwerkelijk informatie wenste te bekomen, zij wellicht meer efficiënte stappen zouden nemen. Doch laat na om op eender welke wijze te motiveren waarom zij deze mening is toegedaan, noch haalt zij ook maar enige informatie aan waarop zij zich baseert om tot deze conclusie te komen. Dit kan men niet serieus noemen. Men kan niet zomaar pretenderen dat een bepaalde zienswijze 'normaal' is en dat daardoor het relaas van verzoekende partij aan geloofwaardigheid moet inboeten. De tegenpartij toont evenmin aan waarom haar zienswijze logischer zou zijn dan de verklaringen van verzoekende partij.

Wat betreft de manier waarop [M.a.H] omging met de toekende partij, wenst zij te verduidelijken dat het voor Hamas belangrijk was om te trachten om het vertrouwen van verzoekende partij te winnen in de hoop dat verzoekende partij op deze wijze zou instemmen in samen te werken met hen en zo waardevolle informatie over leden van Fatah zou kunnen doorspelen. Om die reden werd er wat voorzichtiger omgesprongen met verzoekende partij en had Hamas ‘meer geduid’. Verzoekende partij wenst te wijzen op de functie die haar vader destijds uitoefende bij Fatah, waardoor verzoekende partij enige waarde had voor Hamas vermits zij mogelijks toegang zou kunnen verlenen tot gevoelige informatie over Fatah. Dit werd tevens aangehaald door de advocate die bij het derde persoonlijk onderhoud aanwezig was (CGVS III, p. 22).

De tegenpartij toont bovendien niet aan op welke informatie zij zich baseert, louter dan haar eigen persoonlijke redeneringen, om te stellen dat ‘indien Hamas er daadwerkelijk op uit was om u te rekruteren kan namelijk worden verwacht dat ze er niet zoveel tijd zouden laten overgaan en dat ze andere effectievere stappen zouden ondernemen om hun doel te bereiken.’ Dit is onvoldoende om hieruit af te leiden dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij hierdoor in het gedrang komt.

Waar de tegenpartij stelt dat het opmerkelijk is dat verzoekende partij haar gewone routines bleef verder zetten, wenst verzoekende partij op te merken dat dit noodzakelijk was. Immers verklaarde zij dat haar ouders grotendeels afhankelijk waren van de inkomsten van de winkel die zij uitbaatte. Bovendien zou zij argwaan wekken moest zij meteen onderduiken. Daarom bleef zij werken in de winkel, terwijl zij naarstig naar een weg om Gaza te ontvluchten zocht. Zij volgde zelfs een Duitse taal cursus in de hoop dat zij op die wijze een visum voor Duitsland zou kunnen bemachtigen. Verzoekende partij wenst te herhalen dat het voor Hamas waarschijnlijk belangrijker was om haar te overhalen vrijwillig met hen mee te werken, vermits zij een waardevolle informatiebron kon zijn voor hen.

Voorts wenst verzoekende partij te wijzen op het document dat tijdens het derde persoonlijk onderhoud werd besproken (zie CGVS III, p. 11), met name het gesprek tussen haar en haar moeder, waarin deze laatste verzoekende partij waarschuwde om niet te veel buiten te komen en alert te blijven. Dit toont aan dat verzoekende partij een zeker risico liep en toont aan dat de verklaringen van verzoekende partij waarachtig zijn. Verzoekende partij verwijst eveneens naar de bedreigingen die zij kreeg op Facebook en Instagram van onbekenden, verwerende partij kan deze bedreigingen niet simpelweg negeren louter omdat zij van onbekenden afkomstig zijn. Op zijn minst tonen deze berichten aan dat verzoekende partij wel degelijk bedreigd werd en hierdoor een risico loopt. In ieder geval dient men aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel te gunnen (zie infra).

De tegenpartij kan niet gevolgd worden waar zij stelt dat het opmerkelijk is dat de vader van verzoekende partij pas na haar vertrek afstand heeft gedaan van zijn titel als secretaris-generaal. Verzoekende partij verklaarde immers dat er een soort van comité was en dat zij de titel van secretaris-

generaal tussen hen wisselden (CGVS I). Verzoekende partij wenst er voorts op te wijzen dat haar vader nog steeds actief is voor Fatah, zij het weliswaar met een andere functie.

Hoe dan ook staat het vast dat de vader van verzoekende partij een belangrijke functie heeft binnen Fatah, of toch op zijn minst enig aanzien geniet, wat er voor zorgt dat verzoekende partij meer risico loopt om geïsoleerd te worden door leden van Hamas.

Wat betreft de opmerking van de tegenpartij dat verzoekende partij Gaza legaal, via de grensovergang te Rafah, heeft verlaten en dat dit opmerkelijk is vermits de problemen die verzoekende partij kende met Hamas, wenst verzoekende partij te verklaren dat haar vader 1.500 dollar heeft betaald om Gaza te kunnen verlaten.

Zie in deze zin (CGVS I, p. 16):

“Hoe heeft u Gaza verlaten?”

Ik heb mijn huis verlaten op 10 mei, naar Raaffah, ik heb bij mijn nicht verbleven tot 26 mei. Dan ben ik vertrokken, het grensgebied was in de handen van de Palestijnse autoriteit van Fatah het enige dat Hamas er heeft is een container voor het grensgebied. Maar daar heb ik, mijn vader heeft iemand die [A.T.] noemt geld betaald om mij te helpen door die container van Hamas. Da's een soort van coördinatie [sic], tanzik wordt genoemd. En mijn vader betaalde 1500 dollar aan [A.T.].

Die man zegt tegen mij dat als ik daar kwam moest ik zeggen dat ik van tanzik moghabarat harbiya, ben en ik zei dat en daarom moest ik niet naar de container van Hamas, direct vertrekken naar de bewakers van de president aan het grensgebied, van daar door naar de Egyptische kant. [...]

En u bent dan ook in die container gepasseerd

Nee ik heb geld betaald voor [A.T.] met bedoeling dat ik niet via container ga en mijn pp wordt zelfs niet geopend daar ik ging rechtstreeks naar Egyptische kant

Ok maar iedereen moet door die container, u moet op een bepaald moment ook door die container gepasseerd zijn

Er is een speciale bus die vertrek [sic] van Gaza voorde mensen die tanzik hebben en die stopt niet bij de container en niemand stopt die bus”

Zie eveneens de verklaringen gegeven tijdens het derde persoonlijk onderhoud (CGVS III, p. 19).

De tegenpartij lijkt hoegenaamd geen rekening te hebben gehouden met deze verklaringen van verzoekende partij.

Dit toont aan dat zij niet zomaar Gaza op legale wijze heeft verlaten, doch hier iemand voor heeft omgekocht.

Het hele principe van omkoping is dat iemand een eigen gewin op de eerste plaats zet en enkel denkt aan zichzelf. In de context van Gaza is het bijgevolg perfect mogelijk dat bepaalde personen aan de grensovergang te Rafah bereid zijn om een oogje dicht te knippen mits betaling van een riant som en hierbij zich niets aantrekken van het feit of een persoon al dan niet door Hamas wordt vervolgd.

Bovendien dient men er op te wijzen dat de grensovergang te Rafah vrijwel de enige manier is voor Palestijnen om Gaza te verlaten, zij het op legale wijze of door omkoping. Indien men de gedachtegang van de tegenpartij zou volgen, dan zou dit betekenen dat geen enkele persoon die problemen kent met Hamas (of zelfs met personen die lid zijn van Hamas) via Rafah Gaza heeft verlaten sinds Hamas de grensovergang controleert. Dit raakt kant noch wal en is niet serieus te noemen.

De tegenpartij kan dus niet in haar argument gevolgd worden.

Wat betreft de broer van verzoekende partij, die zogenaamd vrijwillig zou zijn terug gekeerd naar Gaza, wenst verzoekende partij te verduidelijken dat zij hiertoe genoodzaakt werd door de Zweedse autoriteiten en dit in het kader van een aanvraag voor gezinshereniging, dewelke nog steeds hangende is (zie in deze zin CGVS III, p. 6).

Ten slotte lijkt de tegenpartij voorbij te gaan aan het feit dat verzoekende partij verklaard heeft dat haar winkel van onmisbaar belang was om te kunnen voorzien in het onderhoud van de familie en dat zij het merendeel van de inboedel verkocht heeft om haar reis naar Europa te kunnen bekostigen. Voorts verklaarde verzoekende partij dat de familie maar met moeite de eindjes aan elkaar kan knopen nu dat één zus werk heeft. De aanwezigheid van verzoekende partij zal bijgevolg de financiële last verzwaren, vermits het niet vaststaat dat zij meteen werk

zal kunnen vinden. Bovendien verklaarde verzoekende partij dat het de eerste jaren financieel zéér moeilijk was toen zij haar winkel opende, vermits zij vele aankopen diende te doen. Een terugkeer naar Gaza zou voor haar betekenen dat zij terug van nul zou moeten beginnen en dus wel degelijk in een financieel penibele situatie terecht zou komen. Hier werd door de tegenpartij onvoldoende rekening mee gehouden.”

Verzoeker vraagt ten slotte om een toepassing van het beginsel van het voordeel van de twijfel, waarover hij tevens een theoretisch betoog houdt. Verzoeker concludeert:

“Overwegende dat verzoekende partij van Palestijnse afkomst is en meer bepaald uit Gaza ;

Dat verzoekende partij problemen kende met Qassem;

Dat verzoekende partij tweemaal ontvoerd werd door Qassem;

Dat verzoekende partij zich daarom genoodzaakt voelde om de Gazastrook te ontvluchten;
Dat verzoekende partij eveneens de algemene situatie die momenteel in Gaza heerst (zie infra) vreest ;
Overwegende dat overeenkomstig artikel 1 A van de Conventie van Genève met betrekking tot de vluchtelingen, iedere persoon die met reden vervolging vreest, met name vanwege diens politieke overtuigingen en het behoren tot een sociale groep, erkend kan worden als vluchteling ;
Dat in het licht van bovenstaande elementen kan gesteld worden dat het CGVS de zaak niet voldoende heeft bestudeerd en dat de beslissing dus het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 en artikels 1 A en D van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 schendt.
De tegenpartij heeft meerdere elementen van het relaas van verzoekende partij niet (afdoende) bestudeerd, zonder een mogelijke schending van artikel 3 EVRM na te gaan, wat nochtans essentieel was om de vrees van verzoekende partij ingeval van terugkeer op een correcte manier te kunnen evalueren (zie supra en infra) ;
Dat voor al deze redenen het past om verzoekende partij te erkennen als vluchteling.”

In een derde onderdeel merkt verzoeker op dat UNWRA geen bescherming biedt aan Palestijnse vluchtelingen vergelijkbaar met de bescherming die UNHCR biedt aan vluchtelingen die vallen onder de algemene vluchtelingendefinitie. De bescherming geboden door UNRWA is eerder een bescherming van sociale en economische rechten. Verzoeker geeft een uiteenzetting over de oprichting van UNWRA en UNCCP en benadrukt dat UNWRA de beschermingsfunctie van UNCCP nooit heeft overgenomen. De mogelijkheid van UNRWA om zijn opdracht te vervullen en bijstand te bieden aan Palestijnse vluchtelingen onder zijn mandaat wordt beperkt door de structurele financiële problemen waarmee het agentschap kampt evenals door de politieke en socio-economische situatie in Gaza, aldus verzoeker, die erop wijst dat UNRWA, wat betreft zijn financiële middelen, afhankelijk is van de vrijwillige donaties die door de verschillende lidstaten van de VN worden gegeven. Sinds jaren kampt de organisatie echter met een structureel en ernstig financieel deficit, wat logischerwijze een negatieve invloed heeft op zijn werking en de mogelijkheden om op een kwaliteitsvolle manier bijstand te verlenen aan de personen die zich onder zijn mandaat bevinden. Deze reeds beperkte mogelijkheden komen nog meer onder druk te staan gezien de laatste politieke ontwikkelingen en het verliezen van één van de hoofddonors. Verzoeker verwijst hierbij naar het financieel rapport van UNRWA voor het jaar 2017. Hij licht verder toe dat de Verenigde Staten, de grootste donator van UNRWA, begin 2018 besloten om hun steun aan het agentschap drastisch te verminderen. Deze beslissing heeft een enorme impact op de situatie van Palestijnse vluchtelingen die zich onder het mandaat van UNRWA bevinden, aldus verzoeker, die te dezen citeert uit het artikel “UNRWA raises \$110m but still cash-strapped after US cuts” van Al Jazeera van 25 juni 2019, uit het “Humanitarian Bulletin Lebanon, Issue 30, 1/11/2017-31/01/2018” van OCHA, uit het artikel “UNRWA services reduction start to bite” van Middle East Monitor van 2 maart 2018, uit een rapport van de VN Veiligheidsraad (Implementation of Security Council resolution 1559 (2004); Twenty-seventh semi-annual report of the Secretary-General [S/2018/480], 21/05/2018) uit een bulletin van BADIL (Understanding the Political Underpinnings of UNRWA's Chronic Funding Crisis, Bulletin No. 27, june 2018), uit het rapport “Gaza ten years later” van UNSCO van juli 2017, uit het rapport “Gaza. 100 thousand hours of isolation” van Euro-Mediterranean Human Rights Monitor van januari 2017, uit het “Economic Monitoring Report to the Ad Hoc Liaison Committee” van The World Bank van 27 september 2018, uit het artikel “Half a million fewer Palestinian refugees set to receive UN aid next year” van Middle East Eye van 17 december 2018 en uit het “Humanitarian Bulletin Occupied Palestinian territory” van OCHA van september 2018. Verzoeker stelt dat uit deze bronnen en informatie duidelijk blijkt dat UNRWA sinds begin 2018 te kampen heeft met enorme financiële tekorten, bovenop de reeds penibele situatie waarin het agentschap voordien al verkeerde. Het ziet er volgens verzoeker bovendien naar uit dat deze situatie er niet op zal verbeteren in de nabije en middellange toekomst. De Verenigde Staten hebben ondertussen immers duidelijk laten verstaan dat zij niet van zin zijn om hun beslissing in de nabije toekomst om te keren, aldus verzoeker, die in dit verband citeert uit een “Press Statement on U.S. Assistance to UNWRA” van 31 augustus 2018. Bovendien besliste de Belgische overheid, net zoals Nederland en Zwitserland, onlangs nog om haar steun tijdelijk op te schorten omwille van een gelekt intern rapport dat handelde over machtsmisbruik voor persoonlijk gewin en de onderdrukking van legitieme bezwaren. Hoewel UNRWA in zijn financieel rapport van het jaar 2018 stelt dat de financiële situatie beter was voor het einde van 2018 in vergelijking met het einde van 2017, dient dit toch te worden gerelativeerd door het in context plaatsen. Men kon dit overschot immers enkel en alleen creëren dankzij de hulp van donoren die bijsprongen alsook door het invoeren van strikte bezuinigingsmaatregelen. Dit neemt niet weg dat het beschikbare budget van UNRWA steeds onzeker is en afhangt van de vrijwillige donaties. Verzoeker citeert hierbij uitgebreid uit het UNRWA “Financial report and audited financial statements for the year ended 31 December 2018 and Report of the Board of Auditors” (General Assembly Official Records, 74th session, supplement no. 5D, A/73/5/Add.4). Verzoeker wijst erop dat er in januari 2019 bovendien een noodoproep werd gelanceerd door UNRWA om tegemoet te

komen aan de budgettaire vereisten om het werkingsniveau van 2018 te kunnen evenaren. Hij citeert hierbij uit het UNRWA-rapport *“UNRWA launches 2019 emergency appeals and budget requirement totaling US \$ 1.2 billion”* van 29 januari 2019. Recent heeft de commissaris-generaal van UNRWA gesteld dat de huidige financiële situatie van het agentschap een bijzondere uitdaging zal vormen voor de noodoperaties in Gaza, indien de nodige financiële middelen niet worden verkregen voor 2019 waarbij verzoeker citeert uit het UNRWA-persbericht *“International community shows outstanding support to the UN Palestine Refugee Agency”* van 26 juni 2019. Op 27 augustus 2019 kondigde de commissaris-generaal van UNRWA aan dat het agentschap 150 miljoen US dollar zoekt om zijn operaties tot het einde van het jaar te kunnen voortzetten, een oproep die in september nogmaals werd herhaald, aldus verzoeker waarbij hij citeert uit het artikel *“UNRWA needs \$ 150m to keep operating until end of year” van Middle East Eye van 27 augustus 2019 en het UNRWA persbericht “UNRWA Commissioner-General calls for urgent political and financial support and the Arab League summit”* van 11 september 2019. Verzoeker benadrukt dat, wanneer wordt vastgesteld dat UNRWA omwille van deze langdurige financiële problemen niet langer in staat is om effectieve bijstand te verlenen, dit volgens UNHCR kan worden beschouwd als een objectieve reden voor insluiting onder artikel 1D, lid 2 van het Vluchtelingenverdrag.

Verzoeker vervolgt dat wegens de actuele humanitaire en veiligheidssituatie in Gaza, de socio-economische en humanitaire situatie er zo menonwaardig is dat de standaard van artikel 3 van het EVRM is bereikt en dat kan worden gesproken van dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon om het UNRWA-mandaatgebied te verlaten. Bovendien kan worden aangetoond dat alle burgers van Gaza het slachtoffer zijn van vervolging in de zin van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag. De humanitaire situatie in Gaza die al desastreus was als gevolg van de blokkade opgelegd door Israël, is aanzienlijk verslechterd sinds de operatie *‘Protective edge’*, de vernietiging van de tunnels en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten. De VN kondigden in augustus 2012 aan dat Gaza in 2020 een onleefbare plaats zal worden. In een rapport gepubliceerd in juli 2017 evalueren de VN de situatie in Gaza en komen ze tot de conclusie dat de socio-economische en humanitaire situatie er nog sneller dan verwacht op achteruit gaat. Er is zelfs sprake van *“dedevelopment”*.

In 2017 en 2018 verslechterde de humanitaire situatie verder op significante wijze. De economie in Gaza staat ondertussen op instorten met belangrijke gevolgen voor de levensstandaard en de humanitaire situatie. Dit is het gevolg van de restricties opgelegd door Israël evenals van de verminderde humanitaire internationale hulp en verminderde transfers van de Palestijnse Autoriteit die de gevolgen van de opgelegde restricties in het verleden matigden. De verwachting is dat de sociaaleconomische situatie er verder op zal achteruitgaan gezien de beslissing van Israël om de enige commerciële grens met Gaza te sluiten. Anno 2018 leeft 53% van de Gazanen onder de armoedegrens, de laatste 10 jaar is het BBP gedaald met 5,3%, ongeveer 1,3 miljoen Palestijnen in Gaza zijn voedsel onzeker en de werkloosheidsgraad bedraagt 54,9%. De Gazanen zijn in het algemeen sterk afhankelijk van humanitaire hulp. Het budgettekort van UNRWA heeft en zal een belangrijke impact hebben op de voorziening van elementaire gezondheidszorg, onderwijs en voedsel. De Gazastrook blijft bovendien lijden onder aanzienlijke stroomonderbrekingen. De toegang tot drinkbaar water is kritiek. Ook de gezondheidszorg in Gaza, voor zover deze al bestaande is, staat op instorten. Gazanen zijn daarom afhankelijk van medische zorgen buiten Gaza. Israël is echter strenger geworden bij het toekennen van vergunningen en ook de medewerking van de Palestijnse Autoriteit voor het verlenen van deze vergunningen zou gebrekkig zijn. Dit kost mensenlevens. Het tekort aan infrastructuur en de financiële problemen van UNRWA hebben ook een impact op de kwaliteit van het onderwijs en het welzijn van kinderen. Fundamentele basismensenrechten worden de Gazaanse burgerbevolking op systematische wijze ontnegd. Deze situatie maakt het onmogelijk een menswaardig bestaan te leiden en heeft een impact op het algemeen mentaal welzijn.

Vervolgens gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in Gaza. Hij wijst erop dat de burgerbevolking van Gaza het slachtoffer is geweest van drie grootschalige Israëlische militaire operaties, te weten: Operation Cast Lead in 2008, Operation Pillar of Defense in 2012 en Operation Protective Edge in 2014. Daarnaast vinden er op regelmatige basis Israëlische invallen en luchtaanvallen plaats waardoor Gazanen in een voortdurende toestand van geweld en onveiligheid leven. Hij benadrukt dat de veiligheidssituatie in Gaza volatiel blijft en verwijst in dit verband naar *“Country of Origin Information on the Situation in the Gaza Strip, Including on Restrictions on Exit and Return”* van UNHCR. In 2018 was er sprake van overmatig geweld door de *Israeli security forces* in de *Occupied Palestinian Territory* (inclusief Gaza), waarbij 299 Palestijnen werden gedood, onder wie 57 kinderen, en 28.878 gewonden vielen. Dat de situatie op elk ogenblik kan escaleren wordt aangetoond door de Israëlische luchtaanvallen van 25 en 26 maart 2019 op Hamasdoelwitten in Gaza. Met de luchtaanvallen reageert Israël op raketten afgevuurd vanuit Gaza waardoor een familie van zeven in Israël gewond raakte.

Ondertussen werden tientallen luchtaanvallen uitgevoerd op verschillende doelwitten in Gaza, onder meer op dichtbevolkte plaatsen, residentiële gebouwen en andere private en publieke structuren. Tientallen burgers moesten hun woning evacueren, twee Palestijnse burgers raakten gewond, residentiële gebouwen werden vernietigd of aanpalende woningen beschadigd en verschillende burgers werden ontheemd. Bovendien werden de grensovergangen tussen Gaza en Israël door de Israëlische autoriteiten afgesloten tot nader order en is toegang tot de visserszone in Gaza verboden. Volgens Gisha, een Israëlische ngo, maken deze maatregelen een collectieve bestraffing van de Gazaanse burgerbevolking uit. Dat de situatie op elk moment kan escaleren, wordt verder aangetoond door het tweewekelijks rapport van OCHA in verband met de periode van 12 tot en met 25 maart 2019, waaruit verzoeker een passage citeert. De verschillende militaire operaties, waarbij cruciale civiele infrastructuur zoals onder andere ziekenhuizen, scholen en Gaza's enige elektriciteitscentrale werd vernietigd, hebben bijgedragen aan de huidige desastreuze socio-economische en humanitaire situatie in Gaza. Verzoeker wijst er voorts op dat de Grote Mars van de Terugkeer nog steeds plaatsvindt op vrijdag en dat tijdens deze protesten in 2018 en 2019 demonstranten werden gedood en verwond.

Verzoeker besluit dan ook dat het duidelijk is dat er wel degelijk sprake is van een uiterst volatiele situatie in de Gazastrook en dat deze veiligheidssituatie actueel nog steeds als problematisch dient te worden beschouwd. Hij voegt hier nog aan toe dat de Gazanen bovendien leven onder het autoritair regime van Hamas dat bekend staat als een repressief regime dat op grote schaal mensenrechtenschendingen begaat. Volgens Human Rights Watch arresteert en foltert Hamas routinematig tegenstanders en personen die kritiek uiten op het regime. Niet enkel personen met een uitgesproken profiel zoals mensenrechtenactivisten, journalisten en Fatah-leden/sympathisanten worden vervolgd maar eveneens personen zonder specifiek profiel die zich bijvoorbeeld kritisch uitlaten op sociale media. Dit wordt mede aangetoond door de agressieve onderdrukking van de protesten georganiseerd onder de slogan *"We want to live"* die recent plaatsvonden in Gaza, aldus verzoeker, die ter staving van zijn betoog verwijst naar de rapporten *"Two authorities, one way, zero dissent"* van Human Rights Watch van oktober 2018 en *"Another brutal crackdown by Hamas in Gaza"* van Human Rights Watch van 20 maart 2018. Verzoeker wijst er ook op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onlangs nog oordeelde dat de actuele veiligheidssituatie in de Gazastrook dusdanig erg is en overging tot de erkenning van de vluchtelingenstatus van een Palestijn (cf. RvV 8 april 2019, nr. 219 546).

Verzoeker vervolgt zijn betoog, stellende dat in het onderzoek of de humanitaire of socio-economische omstandigheden een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM, het EHRM een onderscheid maakt tussen twee situaties. Wanneer de slechte humanitaire of socio-economische omstandigheden niet worden veroorzaakt door opzettelijke handelingen of nalatigheden van de publieke autoriteiten of niet-statelijke actoren, is er enkel sprake van een schending van artikel 3 van het EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden wanneer de humanitaire omstandigheden die pleiten tegen een verwijdering klemmend zijn. Dit is de redenering vooropgesteld in het arrest N. In geval het risico op een schadelijke socio-economische behandeling of schadelijke humanitaire omstandigheden wordt veroorzaakt door handelingen of nalatigheden van overheidsactoren of niet-overheidsactoren kunnen bepaalde levensomstandigheden wel worden gekwalificeerd als onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. In dat geval wordt de verantwoordelijkheid van de verdragsluitende staten inzake non-refoulement uitgebreid. Dit is de benadering gehanteerd in het arrest MSS. In dit arrest besloot het EHRM een hogere beschermingsstandaard op te leggen aan verdragsstaten die tevens Europese lidstaten zijn omdat ze specifieke verbintenissen zijn aangegaan onder EU-wetgeving ten aanzien van een specifieke groep personen die door het Hof als kwetsbaar werd bestempeld en die volledig afhankelijk is van overheidssteun, namelijk asielzoekers. De draagwijdte van het arrest MSS beperkt zich echter niet tot het specifieke kader van EU-verplichtingen. In het arrest Sufi & Elmi stelt het Hof een reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM vast in toepassing van de MSS-benadering voor wat betreft de omstandigheden in de ontheemden- (of Internally displaced persons, IDP) en vluchtelingenkampen in Somalië en Kenia. De slechte humanitaire omstandigheden in de kampen zijn volgens het Hof immers hoofdzakelijk het gevolg van rechtstreekse en onrechtstreekse handelingen van de partijen in het conflict. Verzoeker merkt op dat Gaza net zoals de Westelijke Jordaanoever een door Israël bezet gebied is. Volgens het internationaal humanitair recht is de bezettende macht, de Israëlische staat, verantwoordelijk voor het bieden van bescherming en diensten aan de bevolking beschermd onder internationaal humanitair recht, met name de Gazaanse burgerbevolking. Gaza wordt, sinds de machtsovername door Hamas in juni 2007, door Israël beschouwd als *"vijandige entiteit"*. Israël intensifieerde hierop de reeds bestaande blokkade en sloot het gebied hermetisch af. De militaire acties en de blokkade van de Gazastrook opgelegd door Israël maakt volgens de VN een collectieve bestraffing uit van de volledige bevolking van Gaza omwille van politieke redenen, aldus verzoeker, die nog stelt dat de desastreuze humanitaire situatie in Gaza het resultaat is van een illegale blokkade

opgelegd door Israël en weerkerende militaire acties gericht op de burgerbevolking met als doel de onderwerping, afschrikking en collectieve bestraffing van de Palestijnse burgers. De systematische schendingen van internationaal humanitair recht en fundamentele mensenrechten zijn het gevolg van intentionele acties van de Israëlische staat. De situatie verergert bovendien verder door de politieke verdeeldheid tussen Hamas en de Palestijnse Autoriteit. In april 2017 escaleerde de situatie met de door de Palestijnse Autoriteit ingevoerde maatregelen tegen de Gazastrook die een negatieve impact hebben op overheidstoelagen, elektriciteitsbevoorrading en de mogelijkheid van medische behandeling buiten Gaza. Hamas en de Palestijnse Autoriteit sloten, door bemiddeling van Egypte, op 12 oktober 2017 een verzoeningsakkoord waarbij de Palestijnse Autoriteit volledige controle kreeg over de Erez-, Kerem-Shalom- en Rafah-grensovergang. Dit leidde echter niet tot het terugdraaien van alle opgelegde restrictieve maatregelen, noch tot een verbetering van de humanitaire situatie. Integendeel, de opgelegde maatregelen blijven de toegang tot levensmiddelen voor veel Gazanen negatief beïnvloeden. Ondertussen staat het akkoord op losse schroeven omwille van substantiële meningsverschillen tussen beide partijen. Verzoeker besluit uit het voorgaande dat, in het onderzoek naar de vraag of een verwijdering naar Gaza zou neerkomen op een mogelijke inbreuk op artikel 3 van het EVRM, de MSS-benadering moet worden toegepast. Wanneer de persoon zich in precare levensomstandigheden bevindt kan de verwijdering een schending van artikel 3 van het EVRM inhouden. Dit is een situatie van extreme armoede gekenmerkt door de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften te voorzien in combinatie met kwetsbaarheid, het geringe vooruitzicht op verbetering van de situatie binnen een redelijke termijn, aangevane EU-verplichtingen en internationale verplichtingen en de eventuele omstandigheid dat de precare leefomstandigheden het cumulatief gevolg zijn van algemeen geweld of discriminatie. Verzoeker meent dat, indien een persoon wordt verplicht om terug te keren naar Gaza, alwaar men kan spreken van een onmenselijke of vernederende situatie, dit een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM. Een persoon in Gaza verkeert immers, in tegenstelling tot wat wordt gesteld in de bestreden beslissing, in de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Palestijnse vluchtelingen vormen bovendien op zich een bijzonder kwetsbare categorie doordat hun ontheemding is bestendigd in hun statuut dat nooit echt uitmondt in een volwaardig burgerschap. Er is daarenboven geen sprake van enig vooruitzicht op verbetering van de situatie binnen een redelijke termijn. Dat de situatie in Gaza een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt in de zin van artikel 3 van het EVRM die kan worden gelijkgesteld met vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag werd overigens reeds bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV 7 augustus 2015, nr. 150 535, RvV 16 februari 2017, nr. 182 381, RvV 31 juli 2017, nr. 190 280 en RvV 27 juni 2018, nr. 206 073).

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hier gaat verzoeker in op de mogelijkheid tot terugkeer naar Gaza en stelt hij het niet eens te zijn met de mening van de verwerende partij dat het voor hem niet relevant is of een terugkeer naar de Gazastrook mogelijk is, gezien het verzoek om internationale bescherming in het licht van artikel 1A, in plaats van artikel 1D, van het Vluchtelingenverdrag moet worden bekeken. Evenmin is verzoeker het eens met de stelling van de verwerende partij dat het op dit ogenblik hoe dan ook mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren. Vooreerst wenst verzoeker op te merken dat hij wel degelijk verklaringen heeft afgelegd waarin hij te kennen gaf dat hij in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Het feit dat de verwerende partij de verklaringen als ongeloofwaardig afdoet, quod non, doet hieraan geen afbreuk.

Vervolgens stelt verzoeker vast dat de commissaris-generaal zich voor de beoordeling van de (on)mogelijkheid om via de grensovergang in Rafah terug te keren naar de Gazastrook baseert op objectieve landeninformatie weergegeven in de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 28 november 2018, geactualiseerd op 28 februari 2019 en 25 maart 2019. Op basis van deze informatie acht verzoeker volgende elementen relevant bij het beoordelen of terugkeer naar Gaza via Rafah werkelijk praktisch en veilig mogelijk is:

- Voor terugkeer is een geldig Palestijns paspoort nodig dat volgens het CGVS gemakkelijk kan worden verkregen via de Palestijnse Missie in Brussel. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort. Het CGVS stelt dat, tenzij de persoon Hamas zelf op de hoogte brengt van de redenen voor zijn verblijf in België, er geen enkele reden is om aan te nemen dat het feit asiel te hebben gevraagd in België een hindernis vormt voor terugkeer naar Gaza. De vraag stelt zich hoe Palestijnen aan de grens, die niet in het bezit zijn van de vereiste documenten en in toepassing van het Verdrag van Chicago met de verantwoordelijke luchtvaartmaatschappij worden teruggedreven naar het beginpunt van hun reis, opnieuw toegang krijgen tot Gaza. Bovendien is de grensovergang in Rafah, sinds de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit, opnieuw in handen van Hamas.

- De Egyptische autoriteiten hebben Egyptair gemachtigd Palestijnen in het bezit van een Palestijns paspoort of Palestijnse identiteitskaart in te schepen op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. De opening van de grensovergang in Rafah hangt af van de veiligheidssituatie in het noorden

van de Sinai. Ook de organisatie van busvervoer van de luchthaven in Cairo naar Rafah wordt bemoeilijkt door de veiligheidssituatie en pendeldiensten worden in functie van de veiligheidssituatie georganiseerd. De bussen die Palestijnen vervoeren naar Rafah worden beveiligd door de Egyptische politie. De reis van de luchthaven naar Rafah neemt veel tijd in beslag en er zijn verschillende checkpoints waar telkens een bagagecontrole plaatsvindt. OCHA beschrijft Rafah als een “*unpredictable gateway*”. Uit landeninformatie blijkt dat er nog steeds regelmatig aanslagen worden gepleegd door extremistische groeperingen in het noorden van de Sinai waarbij de Egyptische politie, die het busvervoer van Palestijnen die terugkeren naar Gaza beveiligd, en het leger doelwit zijn. Er vinden nog steeds confrontaties plaats waarbij burgerslachtoffers vallen.

- Recente gebeurtenissen tonen aan dat de opening van de grensovergang in Rafah steeds een onzeker gegeven is, afhankelijk van een fragiel politiek evenwicht. Na vijf jaar grotendeels gesloten te zijn geweest, was de grensovergang sinds midden mei 2018 geopend nadat Hamas in november 2017 de controle had overgedragen aan de Palestijnse Autoriteit. Na spanningen tussen de twee fracties trok de Palestijnse Autoriteit haar personeel terug en nam Hamas de controle van de grensovergang opnieuw over waarop de grensovergang voor uitreis opnieuw werd afgesloten door de Egyptische autoriteiten. Ondertussen is de grensovergang in Rafah opnieuw geopend.

Hieruit volgt volgens verzoeker dat er wel degelijk praktische en veiligheidsbarrières zijn die de terugkeer naar Gaza belemmeren. Hij merkt op dat het CGVS voor de beoordeling van de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinai de maatstaven van de subsidiaire bescherming toepast terwijl volgens het standpunt van UNHCR inzake artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag niet dient te worden aangetoond dat de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat burgers een reëel risico lopen het slachtoffer te worden van dit geweld en daardoor niet kunnen terugkeren, maar dat welke reden dan ook die terugkeer verhindert volstaat. Het is ook geen vereiste om individueel te worden geïdendeerd.

Verzoeker wijst erop dat deze Raad in twee recente arresten de weigeringsbeslissing van het CGVS vernietigt ten aanzien van Palestijnen afkomstig uit Gaza die niet onder het toepassingsgebied van artikel 1D Vluchtelingenverdrag vallen, omdat onvoldoende is aangetoond dat terugkeer via Rafah naar Gaza praktisch en veilig mogelijk is. De Raad baseert zich hiervoor op actuele informatie waaruit blijkt dat de grensovergang in Rafah opnieuw werd gesloten omwille van spanningen tussen Hamas en de Palestijnse Autoriteit waardoor de grensovergang, na terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit, opnieuw onder controle is van Hamas.

De Raad stelt tevens dat de COI Focus “*Egypte. Veiligheidssituatie*” van 7 juni 2018, op basis waarvan het CGVS concludeert dat de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinai is verbeterd, onvoldoende actueel is. De Raad wijst er bovendien op dat net uit deze informatie blijkt dat het busvervoer waarmee Gazanen naar de grensovergang in Rafah worden gebracht, wordt beveiligd door de Egyptische politie, die samen met het leger doelwit is van de extremistische groeperingen actief in het gebied. Het tart volgens verzoeker de verbeelding dat het CGVS lijkt te suggereren dat het voor Palestijnse vluchtelingen mogelijk is om onder politie- of militaire begeleiding via Sinai, en uiteindelijk de grensovergang in Rafah, Gaza te bereiken. Dit staat volledig haaks op het reisadvies dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken van België aan zijn eigen onderdanen geeft en waaruit verzoeker een passage citeert. Er wordt ten stelligste afgeraden om naar Sinai te reizen, er wordt gesteld dat de grensovergang in Rafah niet altijd open is en aangeraden om zich niet in de nabijheid van leger- of politievoertuigen te begeven. Er wordt met andere woorden een andere maatstaf gehanteerd voor de eigen bevolking dan voor Palestijnse vluchtelingen, die op zich al een meer kwetsbare groep vormen. Verzoeker verwijst ter zake nog naar de reisadviezen van Frankrijk, Nieuw-Zeeland en Canada. Het feit dat een terugkeer naar UNRWA-mandaatgebied, Gaza, niet mogelijk is omwille van praktische en veiligheidsredenen is voldoende grond voor een ipso facto erkenning in toepassing van artikel 1D, lid 2 van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker merkt nog op dat de Raad oordeelt dat ook voor Palestijnen uit Gaza die niet onder UNRWA-mandaat vallen, en op wie artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag bijgevolg niet van toepassing is, de mogelijkheid tot terugkeer een belangrijke overweging vormt bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het element van terugkeer dient volgens de Raad te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De Raad acht het feit dat een Palestijn om Gaza te bereiken door onveilig gebied, met name de Egyptisch Sinai, moet reizen een wezenlijk element bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming. De Raad past hiervoor mutadis mutandis de redenering van het EHRM in het arrest Salah Sheekh en de rechtspraak van de Raad van State toe, waarbij rekening wordt gehouden met het reële risico op ernstige schade dat een persoon bij terugkeer naar zijn land van herkomst mogelijk zou lopen omdat hij binnen dat land door onveilige gebieden moet reizen om zijn bestemming te bereiken. Verzoeker wenst in dit verband nog de aandacht te vestigen op het rapport “*Country of Origin Information on the Situation in the Gaza Strip, Including on Restrictions on Exit and Return*” van UNHCR van 13 februari 2018. Verzoeker is zich er van bewust dat deze informatie dateert van meer

dan een jaar geleden, maar is er van overtuigd dat deze een goed zicht schept op de situatie in het nabije verleden en de verwachtingen die men kan hebben voor de toekomst.

Bovendien wijst verzoeker erop dat de transporten richting de Rafah-doorgang enkel en alleen vertrekken indien deze grensovergang daadwerkelijk open is. Tot dat moment worden Palestijnen in detentie gehouden in de luchthaven van Caïro en dit voor onbepaalde termijn, alleszins totdat de doorgang terug vrij is, wat onzeker kan zijn gezien de huidige omstandigheden. Onderweg wordt er op regelmatige wijze halt gehouden bij de verschillende checkpoints. Eén bepaalde stop betreft de overgang van het Suezkanaal, waar Egypte de brug heeft afgesloten en de overtocht per ferry gebeurt. De wachttijden kunnen lang zijn vooraleer men deze oversteek kan maken. Hierbij komt dat men de Rafah-doorgang moet bereiken voor 7 uur 's avonds, het moment dat de avondklok intreedt. Indien men na 7 uur 's avonds aan de doorgang aankomt zal men zich verplicht zien om daar ter plekke te blijven overnachten, zonder enige vorm van bescherming. Tot slot betwist verzoeker de beoordeling door de commissaris-generaal van de actuele veiligheidssituatie in de Sinai. Hij haalt in dit verband het artikel *“Despite military campaign, security concerns persist in Egypt's North Sinai”* van 21 februari 2019, het rapport *“Human Rights in the Middle East and North Africa: Review Of 2018 – Egypt”* van Amnesty International van 26 februari 2019, het rapport *“Egypt, events of 2018”* van Human Rights Watch, het artikel *“Egypt's Sinai, war on terror, and the ‘deal of the century’”* van Al Jazeera van 3 juli 2018, het artikel *“Égypte: un attentat-suicide fait sept morts dans le Sinai”* van BBC van 9 april 2019, het artikel *“Military launches raids, airstrikes in North Sinai following deadly militant attack on checkpoint”* van Madamasr van 21 februari 2019 en het artikel *“Map update: security situation in Egypt's north Sinai”* van South Front van 26 februari 2019 aan. Hij besluit hieruit dat er, in tegenstelling tot wat het CGVS beweert, praktische en veiligheidsobstakels een veilige terugkeer naar Gaza via de grensovergang in Rafah wel degelijk verhinderen.

Verzoeker concludeert het volgende: *“Indien, quod non, Uw Rechtspraak aan verzoekende partij de vluchtelingenstatus niet zou kunnen toekennen, zou het wenselijke zijn om aan verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen daar hij een reëel risico loopt tot onmenselijke en vernederende behandelingen in geval van terugkeer naar Gaza ; Verder kan verzoekende partij zich niet berusten op nationale beschermingsmogelijkheden zoals hierboven duidelijk gemaakt werd ; De inhoud van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen weerspiegelt de inhoud van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden ; Dat, in casu, verzoekende partij van mening is dat zij zich in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld bevindt en dat haar aanwezigheid in de Gazastrook een reëel risico vormt voor haar leven of persoon ; Rekening houdend met al deze informatie, en gelet op het zeer kwetsbare profiel van verzoekende partij, moet worden geconcludeerd dat haar nationale autoriteiten haar niet zullen kunnen beschermen in geval van terugkeer naar haar land van oorsprong ; Dat de veiligheid en de humanitaire situatie in de regio van oorsprong kritiek is en er één is van willekeurig geweld, zodat verzoekende partij, krachtens artikel 48/4, § 2, onder c), de subsidiaire beschermingsstatus moet worden verleend.”*

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de vernietiging van de bestreden beslissing.

Verzoeker voegt geen stukken toe aan zijn verzoekschrift.

3. Nieuwe stukken

3.1. De verwerende partij maakt op 26 februari 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in de Gazastrook wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus *“UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 20 december 2019;
- COI Focus *“Palestine. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019;
- COI Focus *“Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 7 juni 2019;
- COI Focus *“Palestine. Territoires palestiniens – Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019”* van 10 september 2019.

3.2. De verwerende partij maakt op 16 juni 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in de Gazastrook wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar de COI Focus *“Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 6 maart 2020.

3.3. Op 26 juni 2020 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, een op 25 juni 2020 gedateerd schriftelijk verslag over betreffende de bijstand die UNRWA actueel kan bieden in Gaza, nadat de Raad hierom ter terechtzitting had gevraagd. De verwerende partij voegt hierbij de zogenaamde Covid-19 weekly update van UNRWA, met name:

- stuk (i): UNRWA, "Covid-19 weekly update 20-26 April 2020";
- stuk (ii): UNRWA, "Covid-19 weekly update 27-3 May 2020";
- stuk (iii): UNRWA, "Covid-19 weekly update 4-10 May 2020";
- stuk (iv): UNRWA, "Covid-19 weekly update 11-17 May 2020";
- stuk (v): UNRWA, "Covid-19 weekly update 18-24 May 2020";
- stuk (vi): UNRWA, "Covid-19 fortnightly update 25-7 June 2020".

3.4. Verzoeker dient op een 10 juli 2020 een replieknota in, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet

4. Bevoegdheid en voorafgaande opmerkingen

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. X). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen zijn geschonden.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48, 48/2 en 48/5 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet zouden zijn geschonden. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatische inhouden voor personen die zich op het Vluchtelingenverdrag juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet werd opgeheven bij wet van 21 november 2017.

Het middel is in deze mate dan ook niet ontvankelijk.

4.3. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X). Het middel kan in de aangegeven mate niet worden aangenomen.

5. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die meent te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag (HvJ C-31/09, Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

6. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

6.1. Juridische basis

Artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn.”*

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Het feit dat verzoeker als Palestijn een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van de *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East* (hierna: UNRWA) genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Uit niets kan worden afgeleid dat verzoeker elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

De kernvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag ook nu nog op verzoeker van toepassing is. Richtinggevend hierbij is de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de richtlijn 2011/95/EU.

Het Hof heeft uitdrukkelijk gesteld dat artikel 1D, eerste lid van het Vluchtelingenverdrag niet kan worden uitgelegd in die zin dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig heeft verlaten, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *Ei Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49).

In beginsel is dus de uitsluitingsgrond uit artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag op verzoeker van toepassing, ook al heeft hij het UNRWA-mandaatgebied verlaten.

Verzoeker kan enkel aanspraak maken op de vluchtelingenstatus wanneer de door UNRWA verleende bijstand *“om welke reden ook”* is opgehouden. In dit verband preciseert het Hof van Justitie dat de door UNRWA verleende bijstand slechts in twee situaties als opgehouden wordt beschouwd.

Ten eerste wanneer het agentschap wordt opgeheven, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen.

Ten tweede wanneer het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij is gedwongen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten en op deze wijze wordt verhinderd de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Dit laatste is volgens het Hof van Justitie het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling is belast (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65).

Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, moet aldus elk van deze omstandigheden worden onderzocht.

Indien is vastgesteld dat de door de UNRWA verleende bijstand is opgehouden, dan moet de betrokkene van rechtswege als vluchteling worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in de artikelen 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

6.2. Beoordeling

6.2.1. Het mandaat en de activiteiten van UNRWA

Uit de COI Focus “*The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 20 december 2019 blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 30 juni 2023, en dat UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, zijn opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt het microfinancieringsdiensten aan en volgt het de meest kwetsbare vluchtelingen op. UNRWA beheert op het grondgebied 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet en dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Waar verzoeker opmerkt dat UNRWA geen bescherming biedt aan Palestijnse vluchtelingen, vergelijkbaar met de bescherming die UNHCR biedt aan vluchtelingen die vallen onder de algemene vluchtelingendefinitie, dat de bescherming geboden door UNRWA eerder een bescherming van sociale en economische rechten is en dat UNRWA de beschermingsfunctie van UNCCP nooit heeft overgenomen, benadrukt de Raad dat nergens uit de bewoordingen vervat in artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag kan worden afgeleid dat de “*andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen*” niet alleen bijstand, maar ook bescherming dienen te bieden. De Raad wijst er op dat de uitdrukking “*bijstand of bescherming*” moet worden opgevat in de zin dat zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt verleend door “*een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties*” dan het UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door “*een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties*” dan het UNHCR. Indien een persoon thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet is hij op grond van het eerste lid van artikel 1D uitgesloten van het Vluchtelingenverdrag. Het is dan het ophouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1D, tweede lid van het Vluchtelingenverdrag met zich meebrengt. Dat de in artikel 1D vervatte dichotomie bijstand-bescherming geenszins kan worden bestempeld als een aanwijzing dat enkel die organen van de Verenigde Naties die een beschermingsmandaat hebben onder het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag ressorteren, blijkt voorts uit paragraaf 142 van het UNHCR Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status van december 2011. Hierin wordt gestipuleerd: “*Exclusion under this clause applies to any person who is in receipt of protection or assistance from organs or agencies of the United Nations, other than the United Nations High Commissioner for Refugees. Such protection or assistance was previously given by the former United Nations Korean reconstruction Agency (UNKRA) and is currently given by the United Nations relief and Works Agency For Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) There could be other similar situations in the future.*” Ook al is UNRWA in beginsel dus niet belast met het beschermen

van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestijnse vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat de in 1949 opgerichte United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East één van de in artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag vervatte “*andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan UNHCR*” is.

Verzoeker moet derhalve aantonen dat hij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van UNRWA zou kunnen beroepen. De Raad verwijst in dit verband tevens naar wat volgt.

6.2.2. De mogelijkheid voor UNRWA om zijn opdracht te volbrengen

Uit de COI Focus “*UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 23 november 2018 blijkt dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, in 2018 met ernstige budgettaire tekorten te kampen had. Op een ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA werd evenwel 122 miljoen dollar toegezegd voor UNRWA. Door de financiële crisis waarmee UNRWA werd geconfronteerd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek het agentschap voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Voormelde toezegging, samen met bijkomende inspanningen die verschillende staten hebben geleverd, goed voor een bijkomende 425 miljoen dollar, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit werd gereduceerd naar 21 miljoen dollar. Op 19 november 2018 prees de commissaris-generaal van UNRWA de creativiteit waarmee het agentschap en de internationale gemeenschap de grootste financiële malaise ooit hebben aangepakt.

Uit de COI Focus “*The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 20 december 2019 blijkt dat UNRWA ook anno 2019 met budgettaire tekorten te kampen had. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1,2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald, waardoor het nog opkeek tegen een tekort van 101 miljoen dollar. Op 29 juli 2019 beloofden de Verenigde Arabische Emiraten om nog 50 miljoen dollar bij te dragen, waardoor het deficit werd gereduceerd naar 51 miljoen dollar. Na de onthulling van een intern rapport waarin werd bericht over misbruiken door het senior management team van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hen beloofde bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Voor Nederland gaat het om een bedrag van 13 miljoen euro. De opschorting van de bijdragen van Zwitserland heeft enkel een impact op de geplande bijdragen voor 2020 en dus niet op de 22,5 miljoen dollar die reeds werd toegezegd voor 2019. België had eerder in 2019 reeds een bijdrage van 6,25 miljoen euro betaald. De beslissing tot opschorting heeft betrekking op een bijkomende bijdrage van 5,35 miljoen euro. Op 6 november 2019 concludeerden de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties tot de afwezigheid van fraude of verduistering uit hoofde van de commissaris-generaal. Wel bracht het intern onderzoek beheerproblemen binnen de instelling aan het licht, wat leidde tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christian Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen hervatte België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten hebben tevens een bijdrage van 25 miljoen dollar aangekondigd, de tweede en laatste betaling van de beloofde 50 miljoen dollar. In december 2019 heeft Qatar een nieuwe bijdrage van 20,7 miljoen dollar aangekondigd, wat het totaalbedrag van de bijdragen van Qatar in 2019 op 40 miljoen dollar brengt.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in de Gazastrook of er zijn opdracht niet meer kan vervullen. De Raad herhaalt in dit verband dat uit voornoemde COI Focus van 20 december 2019 blijkt dat UNRWA in Gaza 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra beheert.

UNRWA's activiteiten in Gaza zijn verder niet beperkt tot het uitvoeren van de kerntaken waarmee het is belast. Het agentschap financiert bijkomend in zogenaamde noodprogramma's. Uit de informatie blijkt duidelijk dat de noodhulp die UNRWA levert in Gaza wordt betaald met fondsen verzameld in het kader van zogenaamde *emergency appeals* of noodoproepen en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor het uitvoeren van de kernprogramma's in Gaza. De verminderde bijdrage van de VS in 2018 heeft er toe geleid dat UNRWA genoodzaakt was enkele maatregelen te nemen, teneinde de uitvoering van zijn kerntaken, zijnde onderwijs, gezondheidszorg en hulpverlening – waarbij het verschaffen van voedselhulp als een absolute prioriteit wordt beschouwd –, te kunnen blijven uitvoeren. Deze maatregelen hielden onder meer het aanpassen in van andere noodprogramma's zoals het “*Community Mental Health Programme (CMHP)*” en het “*Job Creation Programme*”. De ingevoerde

maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse medewerkers hun job verloren, wat heeft geleid tot hevige reacties onder het personeel en de Palestijnse vluchtelingen. Nergens uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat de budgettaire problemen waarmee UNRWA kampt tot gevolg hebben gehad dat het agentschap genoodzaakt was om te snoeien in de fondsen bestemd voor de uitvoering van zijn kerntaken. UNRWA kondigde weliswaar tijdens zijn internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 aan dat de voedselbedeling en kwaliteitsonderwijs in Gaza ernstig zouden worden beïnvloed als de financiële noden van het agentschap voor 2019 niet zouden worden gedekt. UNRWA's deficit voor 2019 lijkt thans echter sterk te zijn afgenomen nu verschillende internationale schenkers, waaronder België en Nederland, hun bijdragen hebben hervat, de Verenigde Arabische Emiraten een tweede betaling van 25 miljoen dollar hebben aangekondigd en ook Qatar een nieuwe bijdrage van 20,7 miljoen dollar heeft aangekondigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Gaza en nog steeds in staat is om de opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Waar de raadvrouw van verzoeker ter terechtzitting stelt dat de COVID-19-pandemie UNRWA extra onder druk zal zetten, en zal beletten zijn taak naar behoren te vervullen, stelt de Raad op basis van verweerders schriftelijk verslag en de daarbij gevoegde Covid-19 weekly en fortnightly updates van UNRWA, het volgende vast.

Op 8 mei 2020 heeft UNRWA een *'emergency appeal'* voor een bedrag van 93,4 miljoen dollar gelanceerd. Op 10 juni 2020 was reeds 42% van het gevraagd bedrag toegezegd (zie stuk vi, p. 10). Verder blijkt dat UNRWA zijn dienstverlening heeft aangepast om te kunnen reageren op de COVID-19-pandemie. Voor Gaza betekent dit dat alle bevestigde COVID-19-gevallen zijn opgespoord en in quarantaine worden gehouden. Er werden 18 triagecentra geopend in schoolgebouwen om patiënten met ademhalings symptomen te isoleren. Er zijn eveneens 4 triagecentra geopend in de gezondheidscentra. Het doel is om de gezondheidscentra, die nog steeds operationeel zijn (enkel bepaalde dienstverlening is tijdelijk teruggedroefd of opgeschort) zoveel mogelijk te beschermen. Verder zijn er telefonische meldpunten opgericht teneinde consultaties op afstand mogelijk te maken en worden de essentiële geneesmiddelen van patiënten ouder dan 70 jaar en/of met diabetes thuisbezorgd. Een aantal scholen werden aangepast en uitgerust voor gebruik als gezondheidscentrum en distributiecentrum.

Om drukke bevoorradingscentra te vermijden werd er een systeem op poten gezet waardoor de voedselpakketten, die normaal per kwartaal worden verdeeld, aan ruim een miljoen families zullen worden thuisbezorgd.

Studenten hebben voorts toegang tot hun studieplannen en er werden *"Self Learning Materials"* alsook een interactief leerprogramma ontwikkeld.

Uit het voorgaande blijkt aldus dat UNRWA weliswaar genoodzaakt is om in het licht van de COVID-19-pandemie enkele maatregelen te nemen, doch dat de organisatie bijstand blijft verlenen aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook. De verwerende partij kan dan ook bijgetreden worden in het standpunt dat niet kan worden gesteld dat UNRWA niet meer in staat is zijn kernopdracht op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg en hulpverlening uit te voeren.

Verzoeker verwijst in zijn replieknota naar een rapport van UNRWA van 31 januari 2020, getiteld *"Meeting the human development and humanitarian needs of Palestine Refugees"* en houdt een algemeen betoog over de financiële situatie van UNRWA. Uit de bewoordingen van de replieknota blijkt uitdrukkelijk dat verzoeker hier in wezen door middel van nieuwe elementen verder bouwt op wat reeds in het verzoekschrift werd uiteengezet. Dit betoog vormt op zich geen repliek op het schriftelijk verslag dat specifiek betrekking had op het argument van verzoekers raadvrouw dat de COVID-19-pandemie UNRWA extra onder druk zal zetten en zal beletten zijn taak naar behoren te vervullen. De Raad wijst erop dat de debatten reeds werden gesloten en dat nieuwe elementen overeenkomstig artikel 39/76, §1 van de Vreemdelingenwet slechts tot aan de sluiting der debatten per aanvullende nota kunnen worden neergelegd. De mogelijkheid om te repliceren op het schriftelijk verslag biedt niet de mogelijkheid om via de replieknota nogmaals 'nieuwe elementen' te introduceren. Verzoeker was perfect in staat om dit rapport van 31 januari 2020 per aanvullende nota voor de zitting van 19 juni 2020 of zelfs ter terechtzitting ter kennis van de Raad te brengen, quod non.

Wat er ook van zij, dit rapport doet geen afbreuk aan de voormelde bevinding dat UNRWA, zelfs in het licht van de COVID-19-pandemie, nog steeds in staat blijkt bijstand te verlenen aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en zijn kernopdracht op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg en hulpverlening, inclusief voedselverlening, uit te voeren.

Waar verzoeker de socio-economische situatie in Gaza ter sprake brengt, verwijst de Raad naar wat wordt besproken in punt 6.2.3.4. onder A. Daaruit blijkt dat een UNRWA-Palestijn moet aan tonen dat zijn socio-economische situatie moet worden bestempeld als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid, met name dat hij zich in een situatie van extreme armoede bevindt die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit wat wordt besproken in punt 6.2.3.4 onder A, blijkt dat verzoeker zich niet in een dergelijke situatie bevindt. Door enkel algemeen te verwijzen naar de impact van de COVID-19-crisis op de socio-economische situatie in Gaza brengt verzoeker geen concrete, op zichzelf betrokken elementen aan die tot een andere beoordeling van zijn individuele situatie moeten leiden.

Waar verzoeker in zijn replieknota wijst op het aantal besmettingsgevallen, maakt hij ofwel gebruik van verouderde informatie ofwel van informatie die verwijst naar de Westelijke Jordaanoever, hetgeen in casu niet dienstig is. Alleszins leest de Raad in de laatste UNRWA Covid-19 fortnightly update van 25 mei tot 7 juni 2020 dat er op 4 juni 2020 sinds de start van de pandemie een totaal van 69 besmettingsgevallen in Gaza werd gedetecteerd. Van een alarmerend aantal besmettingen op een bevolking van 2 miljoen is, ondanks de bevolkingsdichtheid in Gaza, dan ook geen sprake. Alleszins toont verzoeker dit met de nieuwsartikelen die hij aanhaalt, niet aan. Dit zijn nieuwsartikelen die dateren van het begin van de pandemie, in maart 2020, en gewag maakten van een potentiële ramp, doch heden blijkt niet dat zulks zich heeft voltrokken. Evenmin blijkt dat de gezondheidszorg in de Gazastrook op instorten staat. De Raad verwijst naar de hierboven besproken maatregelen die UNRWA heeft genomen om gepast te kunnen reageren op de COVID-19-crisis op het gebied van gezondheidszorg. In de laatste UNRWA fortnightly update van 25 mei tot 7 juni 2020 stelt UNRWA zelf dat de gezondheidszorg op alle niveaus de nodig flexibiliteit en weerbaarheid heeft vertoond in het licht van deze crisis en zich heeft aangepast om basisgezondheidszorg te kunnen blijven aanbieden in haar mandaatgebieden, inclusief de Gazastrook. Van enige tekorten wat betreft medisch apparatuur en voorzieningen en medisch personeel wordt door UNRWA geen gewag gemaakt. De artikelen die verzoeker aanhaalt, dateren ook hier van maart en april 2020 en reflecteren de huidige situatie niet. Dat de situatie niet langer als acuut wordt beschouwd, blijkt ook uit het feit dat UNRWA zijn Covid-19 updates niet langer wekelijks maar tweewekelijks publiceert. Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoeker nergens gewag heeft gemaakt van medische problemen. Alles samen genomen besluit de Raad dat het bestaan van een ernstige bedreiging voor zijn leven en gezondheid, zoals verzoeker aanvoert, dan ook niet aannemelijk wordt gemaakt.

6.2.3. Redenen buiten verzoekers invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

6.2.3.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat het Hof van Justitie in voormeld arrest *El Kott* heeft geoordeeld “*dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid 3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.*” (§ 64, eigen onderlijning).

Zo het Hof van Justitie niet heeft gepreciseerd welke relevante factoren individueel moeten worden beoordeeld, oordeelt de Raad dat minstens de volgende elementen in aanmerking kunnen worden genomen:

- de algemene veiligheidssituatie en de mogelijkheid tot terugkeer;
- verzoekers vluchtmotieven;
- verzoekers socio-economische situatie;
- alle andere elementen eigen aan zijn situatie die hem in een persoonlijke staat van onveiligheid kunnen brengen.

De Raad wijst er voorts op dat UNHCR in zijn “*Note on UNHCR’s interpretation of article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12 (1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection*” een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden “*om welke reden ook is opgehouden*” in artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag niet restrictief worden geïnterpreteerd. Zo moet volgens UNHCR elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon waardoor deze persoon niet (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan

genieten, in aanmerking worden genomen. Zowel beschermingsgerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij deze beoordeling.

De Raad wijst er daarnaast op dat bij de beoordeling van een mogelijke persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in hoofde van verzoeker rekening moet worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften, volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

6.2.3.2. De mogelijkheid tot terugkeer

Opdat verzoeker (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, is uiteraard vereist dat hij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook. De Raad oordeelt dan ook dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen.

Voor wat betreft de terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 25 maart 2019 en de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019 vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort verkrijgen van de Palestijnse minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het verwerven van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men beschikt over een identiteitskaartnummer. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor het uitreiken van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Rekening houdend met het gegeven dat verzoeker beschikt over een Palestijns paspoort zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat hij niet in de mogelijkheid is om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, hetgeen verzoeker ook niet betwist.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade in Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Onder deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade in Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang in Rafah wordt mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, waar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019, en meer in het

bijzonder hoofdstuk 2 getiteld “*Situation sécuritaire dans le Sinai Nord*”) blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinaiï maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die worden verdacht van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen en door grootscheepse razzia’s uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet worden gevisieerd, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de ‘*Comprehensieve Operatie Sinaiï 2018*’, die in de eerste plaats tot doel heeft de Wilayat Sinaiï in Sinaï te elimineren. De operatie leek haar vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinaiï in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langsheen de wegen besliste het Egyptische regime om zijn veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinaï geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, waarvan de bewegingsvrijheid wordt beperkt.

Er is in de Sinaï in Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet worden besloten dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien merkt de Raad op dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinaï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds zouden zijn gevisieerd door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er worden gesteld dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De argumentatie in het verzoekschrift en de verschillende rapporten en persartikels waarnaar wordt verwezen zijn niet van die aard om de grondige analyse door de commissaris-generaal van de mogelijkheid tot terugkeer naar Gaza, inclusief de veiligheidssituatie in de Sinaï, in een ander daglicht te plaatsen. Dat er zich in de Sinaï nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen, wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Nergens uit de door verzoeker aangehaalde informatie kan echter blijken dat de politie die de

pendelbussen tussen Caïro en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang wordt geopend, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om de Gazastrook in en uit te reizen. In de praktijk is de grensovergang in Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat de grensovergang doorlopend is geopend sinds september 2014, toen deze werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang in Rafah heeft ertoe geleid dat deze sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik werd gevreesd dat de situatie aan de grensovergang in Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte). Van enige wachttijd is dan ook geen sprake.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijk zal worden ondervraagd over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook heeft verlaten, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil heeft deelgenomen aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig zijn teruggekeerd naar Gaza in 2019, en dat indien er gevallen werden gerapporteerd waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven in Caïro, de feedback die werd gegeven door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of Rafah, werd blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat-terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van Egyptair. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet worden opgevolgd wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens met akkoord van Egyptair. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het hele jaar 2018 en 1 in het jaar 2017).

Ook het CGVS houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost in Rafah wordt aan Palestijnse zijde al jarenlang enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa hadden verbleven behandelde, zou dit ongetwijfeld zijn gemeld door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of

omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, heeft gefolterd of onmenselijk of vernederend heeft behandeld. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Aan de door hem voorgehouden problemen met Hamas kan immers geen geloof worden gehecht zoals blijkt uit wat volgt. Er kan dan ook redelijkerwijs van worden uitgegaan dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost in Rafah, in zinnen hoofde een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die hem zal verhinderen dat hij zich opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad in casu niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinai en de grensovergang in Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren.

6.2.3.3. De actuele veiligheidssituatie in Gaza

Er moet evenwel ook rekening worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in de Gazastrook.

Uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire”* van 7 juni 2019, de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019”* van 10 september 2019 en de COI Focus *“Territoires Palestiniens –Gaza. Situation sécuritaire”* van 6 maart 2020 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas in 2007 en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, wordt gekenmerkt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om te bewerkstelligen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid worden teruggeschroefd. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire *“Operatie Beschermde Rand”* startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook meer recent konden dergelijke escalaties van geweld worden vastgesteld. Op 12 en 13 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het bombarderen van zo'n 150 doelen gelinkt aan Hamas of de Islamitische Jihad. Dankzij bemiddeling van Egypte werd op 13 november 2018 een staakt-het-vuren afgekondigd.

Het geweld tussen Israël en Hamas flakkerde opnieuw op nadat een raket die maandag 25 maart 2019 “per vergissing” vanop de Gazastrook werd afgevuurd een woning raakte nabij Tel Aviv. Daarbij vielen zeven gewonden. Israël zette meteen de tegenaanval in en reageerde met verschillende raketaanvallen, die dan weer werden gevolgd door Palestijns geschut. Volgens het *Palestinian Centre for Human Rights* (PCHR) vonden op 25 en 26 maart 2019 twaalf uur lang tientallen Israëlische bombardementen plaats gericht op verschillende doelen in de Gazastrook. De Israëlische luchtmacht heeft 66 raketten afgevuurd op 34 doelen, inclusief woongebouwen en civiele voorzieningen, omdat deze volgens het leger een schuilplaats waren of nabij het kantoor van de veiligheidsdiensten gelegen waren. Zo werden vijf raketten afgevuurd op het gebouw al-Ghazali, een residentieel complex met tien appartementen en waarin tevens een verzekeringsmaatschappij was gehuisvest. Ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Acht raketten werden afgevuurd op een gebouw met vier verdiepingen, met daarin magazijnen gehuurd door de binnenlandse veiligheidsdienst van Hamas doch tevens acht appartementen. Het gebouw werd volledig vernield en ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Vier raketten hebben het bureau van de chef van het politiek bureau van Hamas volledig vernield en hierbij werden tevens de omliggende huizen en installaties beschadigd. In de haven van Khan Younes werden twee boten van de maritieme politie vernield en zes boten en visnetten zwaar beschadigd. Ook landbouwgronden waren het doelwit van de bombardementen. Ten gevolge van deze bombardementen geraakten twee personen gewond. Zestien gezinnen, bestaande uit in totaal 83 mensen, onder wie 44 kinderen, werden ontheemd. Dankzij bemiddeling van Egypte onderhandelden de

betrokken partijen sinds 25 maart met elkaar over de voorwaarden van een staakt-het-vuren. De relatieve rust werd op 30 maart 2019 echter andermaal verstoord doordat er vijf raketten werden afgevuurd op Israël.

Voorts leest de Raad in de landeninformatie dat er in mei 2019 opnieuw sprake was van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raakten twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuurden Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten af op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. De Israëlische mensenorganisatie B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie met raketten. Op 22 augustus 2019 bombardeerde Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 werden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordde door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag viel een drone die vanuit Gaza werd bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombardeerden Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn "luchteenheid". Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweer-systeem. Als reactie vielen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag werden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richtte de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doodden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageerde onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marinedoelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte werd in de ochtend van 14 november een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, hetgeen werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, onder wie acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij de uitvoering van zijn verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de 'deal van de eeuw' door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, werd op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteerde op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen op posities van Hamas dichtbij het scheidingshek en op infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die werden georganiseerd in het kader van *'de Grote Mars van de Terugkeer'*. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gecaptureerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van *'de Grote Mars van de Terugkeer'*. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve Maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigde het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en probeerden de organisatoren van de manifestaties het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als *"relatief hoog"*, hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van *'de Grote Mars van de Terugkeer'*. Na deze datum zullen de marsen een keer per maand en bij speciale gelegenheden worden georganiseerd. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die werden georganiseerd in het kader van *'de Grote Mars van de Terugkeer'*. OCHA registreerde, sinds het begin van de demonstraties in maart 2018, in totaal 212 Palestijnse dodelijke slachtoffers en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het Israëlische leger is gerechtigd om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 24 februari 2020 29 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten en vijf Palestijnse burgers zijn omgekomen in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek

overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd doodgeschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden doodgeschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, van wie meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (onder wie 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, van wie bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen moet worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures”* van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza.

Evenwel blijkt actueel geen sprake van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername door Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten viseert, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, heden neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. De Raad betwist niet dat momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, maar hij is van mening dat, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, niet kan worden geconcludeerd dat deze onveiligheid en deze staat systematisch alle inwoners van Gaza zouden treffen zonder dat een individuele analyse van hun situatie noodzakelijk is.

Door zonder meer te verwijzen naar en te citeren uit landeninformatie over Gaza, die (groten)deels dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Gaza is gesteund, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengt verzoeker geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. Ook de verwijzing naar rechtspraak van deze Raad kan geen afbreuk doen aan dit besluit. De Raad herhaalt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen moet worden onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

6.2.3.4. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

A. Verzoekers socio-economische situatie in Gaza

De Raad benadrukt vooreerst dat artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestijnse vluchtelingen. Het is het bijzonder karakter van het Israëlisch-Palestijnse conflict dat heeft geleid tot de oprichting van UNRWA. De personen die geregistreerd zijn bij UNRWA kunnen, juist omwille van de socio-economische situatie die wordt veroorzaakt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA genieten. Geen enkel ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is, waaronder de Gazastrook. Het is juist de bijzondere aard van het Israëlisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigt. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat an sich moet worden bestempeld als *“een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is”*, ontkent men de bestaansredenen van UNRWA zelf en de aard van de bijstand die UNRWA biedt. Het is precies

wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw wordt verlengd. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij een beroep blijven doen op de specifieke bijstand die UNRWA biedt.

Het CGVS en de Raad betwisten noch ontkennen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) wordt veroorzaakt door het Israëliisch-Palestijns conflict wordt niet betwist. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëliische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact hebben (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gazastrook.

Uit de COI Focus "Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures" van 19 december 2018 blijkt evenwel dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, maar dat niet elke persoon in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepalen hoe deze familie de gevolgen van de Israëliische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat elke persoon die in de Gazastrook woont in preciaire omstandigheden leeft of dat alle inwoners van de Gazastrook zich wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden.

Het criterium "persoonlijk situatie van ernstige onveiligheid" in het *El Kott*-arrest van het Hof van Justitie vereist een mate van ernst en individualisering naar analogie met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) die erkent dat bepaalde humanitaire of socio-economische omstandigheden in sommige gevallen een onmenselijke of vernederende behandeling kunnen vormen en aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM.

Het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van voormeld arrest *El Kott* van het Hof van Justitie moet aldus individueel worden aangetoond. Verzoeker kan zich dan ook niet beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. Opdat zijn socio-economische situatie als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid geldt, moet verzoeker aantonen dat hij omwille van zijn persoonlijke socio-economische situatie bij terugkeer naar Gaza aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM zal worden blootgesteld. Er geldt een hoge drempel alvorens artikel 3 van het EVRM geschonden kan worden geacht. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in het standpunt dat deze drempel wordt bereikt wanneer verzoekers persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook dermate precair zijn dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting en tevens blijkt dat het voor UNRWA onmogelijk is om verzoeker levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt:

"In casu blijkt namelijk dat u en uw familieleden er toegang hadden tot medische bijstand en onderwijs (CGVS I, p. 8 en CGVS II, p. 7). Zowel u als uw broer en zussen genoten een universitaire opleiding (CGVS I, p. 9 en CGVS III, p. 5). U oefende tijdens uw verblijf in de Gazastrook verschillende jobs uit en baatte tot uw vertrek uit Gaza een eigen internetcafé/computerzaak uit onder uw ouderlijke woonst (CGVS I, p. 9, 10). Voorts verklaarde u dat uw ouderlijke woonst eigendom is van uw vader (CGVS I, p. 6 en CGVS III, p. 4). Het gebouw bestaat uit 4 verdiepingen (CGVS III, p. 4). Op de gelijkvloerse verdieping bevinden zich 4 winkelpanden, waarvan één eigendom is van uw vader. De overige winkelpanden zijn eigendom van uw ooms (CGVS III, p. 4). Uw ouderlijke woonst bevindt zich op de tweede verdieping. Uit uw verklaringen blijkt dat dit een degelijke woning betreft en dat jullie er toegang hebben tot water, elektriciteit en internet (CGVS III, p. 19). Het tekort aan water en elektriciteit

trachten jullie op te vangen door het gebruik van een watertank (CGVS III, p. 18-19). Het tekort aan elektriciteit vangen jullie op door het gebruik van generatoren (CGVS III, p. 19). Voornoemde schetst een fraai beeld van de financiële draagkracht van u en uw familie. Ten slotte verklaarde u dat u 10.000 à 13.000 dollar betaalde voor uw reis van Gaza naar België, hetgeen u financierde met het geld dat u kreeg voor de verkoop van de materialen uit uw winkel en met uw deel van de erfenis van uw vader, hetgeen u vervroegd uitbetaald kreeg (CGVS I, p. 24 en CGVS III, p. 20). Uw ouders en uw zus Linda leven op dit moment van het pensioen van uw vader en van het loon van uw zus, hetgeen volstaat om in hun levensonderhoud te kunnen voorzien (CGVS III, p. 8)."

Uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt derhalve niet dat hij bij terugkeer in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op het gebied van voeding, hygiëne en huisvesting.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dit besluit. Hij stelt dat zijn winkel van "onmisbaar belang" was om te kunnen voorzien in het onderhoud van de familie en dat hij het merendeel van de inboedel heeft verkocht om de reis naar Europa te bekostigen. Hij meent dat zijn terugkeer de financiële last op zijn ouders en zus zal verzwaren vermits hij niet meteen werk zal kunnen vinden. Hij benadrukt dat het de eerste jaren van zijn winkel financieel zeer moeilijk was. Bij terugkeer naar Gaza zal hij van nul moeten beginnen en in een financieel penibele situatie terecht komen.

Met dit betoog maakt verzoeker evenwel niet aannemelijk dat hij bij terugkeer in een situatie van extreme armoede zal belanden.

Zijn ouderlijke woonst is gelegen in een pand met vier verdiepingen. Zijn vader is eigenaar van de tweede woonverdieping en van een winkelruimte op het gelijkvloers. De overige woonverdiepingen en winkelruimten zijn de eigendom van de verzoekers ooms en neven. De familie heeft toegang tot water, elektriciteit en internet. Verzoeker had in zijn ouderlijke woonst een eigen kamer met aparte toegang (AD CGVS, stuk 18, gehoorverslag I, p. 6 en 19). Hij maakt niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Gaza niet terug van deze huisvesting gebruik zal kunnen maken.

Verzoeker behaalde een universitair diploma informatica. Hij werkte tijdens zijn studies in een Thais restaurant en in een kledingwinkel. Als afstudeerproject werkte verzoeker als techniker voor de firma Pyalara. Van de zomer 2017 tot begin 2018 werkte hij voor de Palestijnse telefoonmaatschappij al Wataniya. Daarnaast baatte hij van 2015 tot 10 mei 2018 een computerwinkel/internetcafé uit onder zijn ouderlijke woonst in Sheikh Radwan (ibid., 8-9).

Zonder de socio-economische situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat verzoeker zich steeds zelfredzaam heeft getoond en dat hij beschikt over de nodige werkervaring en capaciteiten. Gelet op deze elementen maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij niet in staat zou zijn om opnieuw een inkomen te genereren en zo bij te dragen in het levensonderhoud van zijn familie. Het is mogelijk dat verzoeker bij terugkeer niet meteen werk zal vinden, maar daaruit blijkt op zich niet dat hij zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede. Hij heeft een familiaal netwerk waarvan redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij hier bij terugkeer op kan steunen. Dat de financiële last op zijn ouders en zus wordt verzwaard, wordt niet betwist maar toont op zich niet aan dat zijn ouders en zus, alsook zijn ruimere familie, niet tijdelijk kunnen voorzien in verzoekers levensonderhoud tot hij een nieuwe inkomensgenererende activiteit heeft gevonden. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij een vervroegde uitbetaling kreeg van zijn deel van de erfenis van zijn vader, waaruit tevens kan worden afgeleid dat zijn vader nog spaargeld opzij heeft staan (AD CGVS, stuk 7, gehoorverslag III, p. 20).

Verzoeker leende geld om zijn winkel te kunnen starten en kon alles terugbetalen. Zijn vader bezit nog steeds de winkel op het gelijkvloers van het gebouw waar zij wonen (ibid., p. 10). Het feit dat verzoeker niet gekend is als wanbetaler, maakt het niet onmogelijk om terug een lening aan te gaan en opnieuw een winkel te starten. Dat de eerste jaren bij het opstarten van een winkel financieel moeilijk kunnen zijn impliceert op zich geen situatie van extreme armoede. Nergens uit zijn verklaringen blijkt overigens dat zijn inkomen uit de winkel van onmisbaar belang was voor het levensonderhoud van de familie. Verzoeker verklaarde enkel dat hij hielp met de kosten van de familie (ibid., p. 10).

Verzoekers profiel evenals het profiel van zijn familie laat niet toe vast te stellen dat hij in geval van terugkeer naar de Gazastrook in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire behoeften van voeding, hygiëne en huisvesting. In casu zijn er geen elementen aanwezig die suggereren dat er in zijn hoofd concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe hebben geleid dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren.

Door verder louter te verwijzen naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza en de budgettaire tekorten van UNRWA brengt verzoeker evenmin afdoende concrete elementen aan

waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van die aard is dat hij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico loopt op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook heeft verlaten of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat hij in Gaza een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Verzoekers verwijzing naar rechtspraak van deze Raad kan geen afbreuk doen aan dit besluit. De Raad benadrukt nogmaals dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen dient onderzocht te worden.

B. Verzoekers vluchtmotieven

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij Gaza heeft verlaten nadat hij werd geïnterviewd door leden van Hamas. Verzoeker wilde niet spioneren voor M.a.H. Hij weigerde om informatie door te geven over de activiteiten van zijn vader, secretaris-generaal bij Fatah in de regio Sheikh Radwan, en over de vergaderingen van Fatah die bij hem thuis plaatsvonden.

Na lezing van het administratief dossier, is de Raad echter in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat de persoonlijke feiten die verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die hem zou hebben gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, niet aantonen.

In dit opzicht wordt in de bestreden beslissing uitgebreid uiteengezet waarom de commissaris-generaal van oordeel is dat (i) indien Hamas er daadwerkelijk op uit was om informatie over verzoekers vader te krijgen, kan worden verwacht dat zij meer efficiënte stappen zouden zetten om hun doel te bereiken dan via de zoon van hun doelwit te opereren; (ii) het geenszins aannemelijk is dat M.a.H. gedurende twee jaar pogingen zou ondernemen om verzoeker te rekruteren en dat indien Hamas er daadwerkelijk op uit was om verzoeker te rekruteren, kan worden verwacht dat zij er niet zoveel tijd zouden laten overgaan en andere effectievere stappen zouden ondernemen om hun doel te bereiken; (iii) indien M.a.H. verzoeker begin 2018 dringend nodig had, kan worden verwacht dat hij zich naar verzoekers zaak zou begeven, quod non; (iv) verzoekers verklaringen over de telefonische oproeping van 10 mei 2018 wijzen op een gebrek aan logica; (v) kan worden verwacht dat verzoeker reeds eerder stappen zou hebben ondernomen om zijn veiligheid te waarborgen; (vi) het weinig steek houdt dat zijn vader zijn activiteiten pas stopzet na verzoekers vertrek uit de Gazastrook; (vii) het weinig begrijpelijk is dat verzoeker pas na zijn vertrek uit de Gazastrook informatie opzocht over M.a.H. die de directe aanleiding vormde voor zijn vertrek; (viii) de vaststelling dat verzoeker bewust in het ongewisse blijft over de evolutie van zijn zogenaamde problemen in Gaza zijn geloofwaardigheid ondermijnt; (ix) de vaststelling dat verzoeker Gaza legaal kon verlaten zijn claim dat hij werd geïnterviewd door Hamas ondermijnt; (x) zijn claim verder wordt ondermijnd door het gegeven dat zijn broer, die eveneens problemen zou hebben gekend met Hamas en onder druk werd gezet om met hen samen te werken, vrijwillig en zonder problemen naar Gaza terugkeerde in juli 2019; (xi) hetzelfde geldt voor de vaststelling dat zijn vader tot op heden in de ouderlijke woonst in Gaza verblijft zonder ernstige problemen te kennen; (xii) de vete tussen de familie M. en de familie Q. en zijn arrestatie in 2011 omwille van zijn deelname aan een demonstratie geen dringende redenen vormden voor verzoekers vertrek uit Gaza.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift er niet in slaagt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter om onderstaande redenen in gebreke blijft.

Verzoeker wijst erop dat zijn vader toegang had tot gevoelige informatie over Fatah en meent dat het daardoor juist wel aannemelijk is dat Hamas hem trachtte te overhalen om te spioneren.

Dit betoog gaat echter voorbij aan de specifieke omstandigheden van verzoekers geval.

Vooreerst wijst de Raad op het politieke conflict tussen Hamas en Fatah en de spanningen tussen deze twee groeperingen, zoals deze blijken uit de objectieve landeninformatie uit het dossier.

Verder verklaarde verzoeker dat zijn vader rector was van de technische faculteit van Palestina in Deir al Balah alsook een oud-lid is van Fatah en dat hij daarom een erefunctie kreeg, met name de functie

van secretaris-generaal, waarbij hij enkel een symbolische bijdrage ontving en sociale maatschappelijke activiteiten ondernam (AD CGVS, stuk 7, gehoorverslag III, p. 12; stuk 18, gehoorverslag I, p. 13). Tevens verklaarde verzoeker dat hij vanaf 2008 in de jeugdbeweging van Fatah zat en zelf lid was van Fatah sinds 2016. Hij hielp zijn vader met sociale contacten, het bezoeken van zieke en gewone mensen en het bedienen van de gasten die bij zijn vader komen (AD CGVS, stuk 18, gehoorverslag, p. 11). Verzoeker werd in 2011 naar eigen zeggen gearresteerd en vastgehouden omwille van een deelname aan een demonstratie aan de universiteit. Ten slotte gaf verzoeker aan dat de familie M. bekend staat als Fatah-sympathisant (AD CGVS, stuk 18, gehoorverslag I, p. 12).

De Raad acht het in deze omstandigheden onaannemelijk dat Hamas via verzoeker informatie wilde inwinnen over de activiteiten van zijn vader en de inhoud van de vergaderingen van Fatah die plaatsvonden in hun huis. Verzoeker behoort, gelet op zijn eigen verklaringen, immers duidelijk tot een Fatah-gelieerde familie. De commissaris-generaal kan in deze context dan ook terecht bemerken dat de aanpak van Hamas, met name het verkrijgen van informatie over Fatah via de zoon van een Fatah-leider, weinig kans op slagen had. De Raad acht deze modus operandi, gelet op verzoekers sterke familiale Fatah-affiliatie, inefficiënt en weinig steekhoudend en daardoor ook niet aannemelijk.

Verzoeker verklaarde dat M.a.H. hem bijna een jaar lang telefonisch contacteerde met het verzoek om af te spreken en informatie over zijn vader te verkrijgen, waarbij hij M.a.H. telkens afwimpelde of soms gewoon de telefoon ophing (AD CGVS, stuk 18, gehoorverslag I, p. 20; stuk 7, gehoorverslag III, p. 15-16). Vervolgens zou M.a.H. een jaar lang één à twee keer per maand naar verzoekers winkel gekomen zijn in een poging om hem te rekruteren, waarbij verzoeker hem telkens vage antwoorden gaf (AD CGVS, stuk 18, gehoorverslag I, p. 20-21; stuk 7, gehoorverslag III, p. 16).

Verzoeker schetste echter een kwalijke reputatie van M.a.H., een lid van de inlichtingendienst van Hamas die alom gevreesd werd (AD CGVS, stuk 7, gehoorverslag III, p. 15 en 21). Het is weinig aannemelijk dat iemand met zulke reputatie zou toelaten dat verzoeker bijna twee jaar lang zijn verzoek op die manier afwijst en hem aan het lijntje houdt. Indien Hamas daadwerkelijk meende dat de vader van verzoeker relevante informatie had, dan ziet de Raad niet in waarom Hamas er zoveel tijd over zou laten gaan en geen andere effectievere stappen zou ondernemen om hun doel te bereiken.

Het betoog in het verzoekschrift dat het voor Hamas belangrijk was om het vertrouwen van verzoeker te winnen, dat om die reden voorzichtiger met verzoeker werd omgesprongen, dat Hamas meer geduld had en dat het belangrijk was dat hij vrijwillig zou meewerken, kan niet overtuigen. Indien Hamas echt het vertrouwen van verzoeker wilde winnen dan zouden zij hem niet eerst hebben gechanteed, gearresteerd en gefolterd, zoals verzoeker verklaarde, hetgeen contraproductief is in het kader van een rekrutering op basis van vrijwillige medewerking (AD CGVS, stuk 18, gehoorverslag I, p. 18; stuk 7, gehoorverslag III, p. 13-14).

Verzoekers betoog dat het noodzakelijk was om zijn routines verder te zetten omdat zijn ouders grotendeels afhankelijk zijn van de inkomsten van zijn winkel overtuigt evenmin. Het strijdt immers met zijn eerdere verklaringen dat de ouderlijke woonst eigendom is van zijn vader en dat zijn ouders en zus L. op dit moment leven van het pensioen van zijn vader en het loon van zijn zus, hetgeen volstaat om in hun levensonderhoud te voorzien (AD CGVS, stuk 7, gehoorverslag III, p. 8).

Verzoeker wijst er nog op dat hij naarstig een weg zocht om Gaza te ontvluchten en Duits leerde in de hoop een Duits visum te bemachtigen. Hij gaat evenwel voorbij aan de pertinente bevindingen hieromtrent van de commissaris-generaal, met name: *“Uw verklaring dat u een jaar na uw zogenaamde arrestatie een poging ondernam om Gaza te verlaten maar dat uw visumaanvraag voor Duitsland werd afgewezen, kan bezwaarlijk als afdoende worden beschouwd (CGVS III, p. 8, 23). Indien u zich effectief in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zou hebben bevonden, kan namelijk worden verwacht dat u bijkomende stappen zou hebben ondernomen om uzelf in veiligheid te brengen en het niet bij één mislukte poging zou laten (CGVS III, p. 8). Voorts kan niet worden ingezien waarom u na de zogenaamde oproeping van 10 mei 2018, waarin [M.a.H.] u enkel de boodschap gaf dat u ‘onmiddellijk moest langskomen’ (CGVS I, p.21) , plots wél doodsbang was en de beslissing nam om uw ouderlijke woonst te verlaten, u schuil te houden bij uw nicht in Rafah en vervolgens zelfs zonder verdere opvolging van de ontwikkelingen van uw zogenaamde problemen de beslissing nam om Gaza te verlaten (CGCVS I, p. 27).”*

De Raad acht het verder weinig aannemelijk dat verzoekers vader zijn functie pas neerlegde na het vertrek van verzoeker uit de Gazastrook, terwijl hij steeds op de hoogte is geweest van de bedreigingen ten aanzien van verzoeker en zijn broer door Hamas omwille van zijn activiteiten voor Hamas. Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat het gaat om een roterende functie, maar hij gaat er aan voorbij dat hij op het CGVS uitdrukkelijk verklaarde dat zijn vader afstand heeft genomen van zijn functie als secretaris-generaal *“wegens alle problemen die mijn familie toen had en de druk die op mijn vader*

uitgeoefend werd” (AD CGVS, stuk 7, gehoorverslag III, p. 12). Verzoekers eigen verklaringen maken dat het neerleggen van de functie, die niet meer dan een erefunctie is, nadat verzoeker de Gazastrook verliet, inderdaad weinig steek houdt zoals de commissaris-generaal in de bestreden beslissing bemerkt.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift nog naar een aantal stukken die hij voorlegde bij het CGVS, zoals het messenger-gesprek met zijn moeder. Daarin kan enkel worden gelezen dat zijn moeder hem waarschuwde om niet te veel buiten te gaan en alert te zijn. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in de bemerking dat deze waarschuwingen *“bezwaarlijk [kunnen] worden beschouwd als een bewijs van [verzoekers] voorgehouden problemen met Hamas”*. Deze algemene waarschuwing kan immers op eender wie en eender wat slaan, gelet op de algemene veiligheidssituatie in Gaza, en toont geen concreet verband met bedreigingen vanwege M.a.H. of Hamas aan.

Verzoeker verwijst ook naar de bedreigingen die hij kreeg via facebook en Instagram. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, stipt de commissaris-generaal niet enkel aan dat de afzenders ervan onbekend zijn, maar bemerkt hij ook: *“U beweert dat u de berichten kreeg naar aanleiding van uw weigering om met Hamas samen te werken (CGVS III, p. 13). Dit kan echter geenszins worden afgeleid uit de inhoud van voornoemde berichten, waarin onder meer wordt gezegd ‘je hebt het voor jezelf gekozen’ en ‘enjoy uw zus in Jeruzalem’ (CGVS III, p. 13). Daar u er geen idee van heeft wie de afzender is van voornoemde berichten en om welke reden u ze kreeg (CGVS I, p. 24 en CGVS III, p. 13) kan hieruit evenmin worden afgeleid dat u bij een eventuele terugkeer naar de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstig onveiligheid terecht zal komen.”*

Wat betreft de oproepingsbrief van Hamas, motiveert de commissaris-generaal terdege dat *“nergens in deze brief verwezen naar uw specifieke problemen met Hamas. De reden waarom u werd opgeroepen wordt nergens vermeld, waardoor deze oproepingsbrief evenmin kan dienen als bewijs van de door u aangehaalde problemen met Hamas.”* Verzoeker laat dit motief ongemoeid.

Verzoeker stelt verder dat hij Gaza niet legaal heeft verlaten maar iemand heeft omgekocht en dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met zijn verklaringen hierover. Hij houdt een algemeen betoog over omkoping en stelt dat de redenering van de commissaris-generaal er op neerkomt dat niemand die problemen heeft met Hamas Gaza heeft verlaten via Rafah. Evenwel verklaarde verzoeker zelf dat de grenspost van Rafah toen gedeeltelijk onder controle stond van Hamas en dat Hamas destijds een container voor het grensgebied plaatste waar ze iedereen konden controleren die naar het grensgebied wilde gaan om te voorkomen dat leden van Fatah de grens zouden passeren (AD CGVS, stuk 18, gehoorverslag I, p. 16). Gelet op deze elementen besluit de commissaris-generaal terecht dat het gegeven dat verzoeker in zulke omstandigheden deze post kon passeren door slechts één persoon van Hamas om te kopen, zijn claim dat hij in Gaza gevisieerd werd door de Hamas ondermijnt.

Het betoog dat zijn broer terugkeerde naar Gaza omdat hij hiertoe werd ‘genoodzaakt’ door de Zweedse overheden in het kader van een aanvraag voor gezinshereniging, overtuigt niet. Dat er aan bepaalde wettelijke formaliteiten moet worden voldaan in het kader van gezinshereniging, neemt niet weg dat de beslissing om naar Gaza terug te keren nog steeds een vrijwillige beslissing blijft. Verzoeker verklaarde dat zijn broer problemen kende met Hamas naar aanleiding van zijn werkzaamheden als journalist, eveneens onder druk werd gezet om met hen samen te werken én ervan werd beschuldigd samen te werken met Israël. Desondanks kon volgens verzoeker deze broer zonder problemen de grensovergang in Rafah oversteken en zich vervolgens opnieuw in de ouderlijke woonst vestigen. De commissaris-generaal motiveert dan ook terecht: *“Voornoemde ondermijnt niet alleen de ernst van de zogenaamde problemen van uw broer met Hamas, maar ondermijnt ook uw voorgehouden vrees ten opzichte van Hamas. U verklaarde immers uitdrukkelijk dat uw broer net zoals u onder druk werd gezet om informatie door te geven over uw vader’s activiteiten en beweerde zelfs dat hij op grotere schaal problemen kende met Hamas dan u (CGVS I, p. 15, 24 en CGVS III, p. 14). Er kan bijgevolg niet worden ingezien waarom u bij een eventuele terugkeer naar Gaza wél persoonlijk gevisieerd zou worden door Hamas, terwijl dit bij uw broer klaarblijkelijk niet het geval is (CGVS III, p. 6, 17, 21).”*

Voor het overige komt verzoeker niet verder dan het louter volharden in en herhalen van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees ten aanzien van Hamas en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag zijn geloofwaardigheid te herstellen, noch een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aannemelijk te maken.

De door verzoeker neergelegde documenten zijn, zoals hierboven besproken, niet van die aard dat zij de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad deze bevindingen op zich voldoende om in navolging van de commissaris-generaal te besluiten dat de persoonlijke feiten die verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die hem zou hebben gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten niet aantonen.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Echter werd het vluchtrelaas niet geloofwaardig bevonden en zijn er voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoeker heden dreigt te worden vervolgd door Hamas. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

In de mate dat verzoeker nog voorhoudt dat hem het voordeel van de twijfel moet worden gegund, herhaalt de Raad dat dit voordeel slechts kan worden toegestaan wanneer is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden gesteld door artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet, wat in casu niet het geval is, gelet op het vastgestelde gebrek aan concrete ernst en geloofwaardigheid van het vluchtrelaas waardoor een actuele persoonlijk situatie van ernstige onveiligheid niet afdoende wordt geconcretiseerd.

C. Andere relevante elementen

In casu ontwaart de Raad, na een individueel en ex nunc onderzoek van de elementen van het administratief dossier en de procedure, geen ander relevant element eigen aan verzoekers persoonlijke situatie waaruit blijkt dat hij zich bevindt in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid waardoor hij gedwongen werd het mandaatgebied van UNWRA te verlaten.

6.3. Besluit

Gelet op het voorgaande, waaruit blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook, en verzoeker bovendien niet aantoont dat hij zich niet langer kan beroepen op de bijstand van UNRWA om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat verzoeker conform artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Gelet op de toepassing van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, kan een schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

In het kader van onderhavig beroep tegen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1D van het Verdrag van Genève en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet kan er in casu geen sprake zijn van een onderzoek van verzoekers verzoek om internationale bescherming in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus, welke status, zoals de naam al doet vermoeden, "subsidiair" wordt toegekend aan de vreemdeling die niet als vluchteling kan worden beschouwd. De Raad besluit echter op basis van het geheel van wat voorafgaat dat verzoeker zich nog steeds kan beroepen op de bijstand van UNRWA en dat hij daarom nog steeds als een Palestijnse vluchteling kan worden beschouwd. De aangevoerde schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet is hier dan ook niet dienstig.

Voor zover nodig benadrukt de Raad dat een "*individuele beoordeling van alle relevante elementen*" werd uitgevoerd overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, lid 1, onder a) van Richtlijn 2011/95/EU door het Hof van Justitie in het bovengenoemde arrest El Kott (§§ 61 e.v.) en deze beoordeling alle aspecten omvat van een onderzoek uitgevoerd in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op

het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juli tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES